

NUMMER **6** 1975

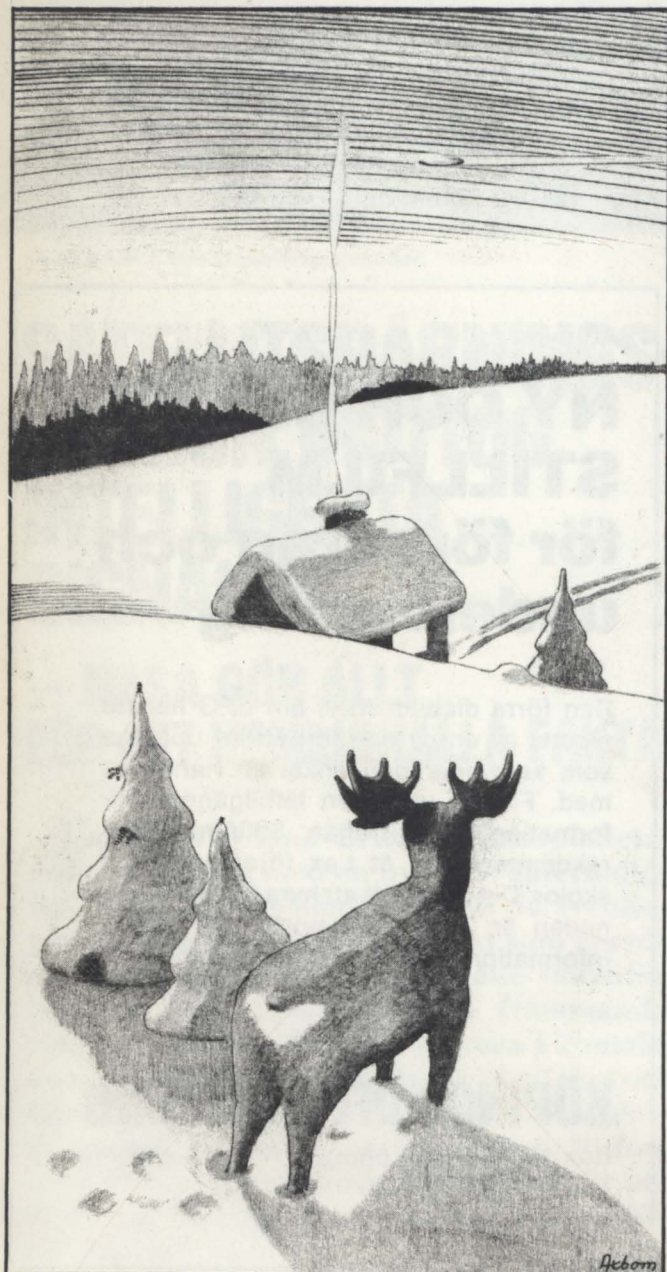
Ur innehållet

**SOVJETFORSKARE TILLÅTS ÖNSKA:
SER FRAM EMOT AMERIKANSKT/
SOVJETISKT UFO-SAMARBETE**

●
**MONSTER SKRÄCKSLOG
USA-SAMHÄLLE**

●
**FÄLTforsKARE: BOLLEN ÄR
ER – SKRID TILL VERKET!**

*Också UFO:s deltar i julglädjen. UFO-Information
önskar sina läsare en trevlig helg!*

GEMENSAM INSATS GER OSS FRAMGÅNG 1976

Ett år har snart lämnat oss, ett år med kanske inte så många uppseendeväckande UFO-händelser men ändå ett år med mycket arbete, som vi hoppas skall komma framtiden tillgodo. Vi vill passa på tillfället att så här i elfte timmen tacka ALLA er som hjälpt oss på det ena eller andra sättet. Det kan ha skett genom ekonomiska bidrag eller genom aktivt arbete ute på fältet. Vi vill också tacka dem som hjälpt oss att utveckla vår tidning, UFO-Information, och sist men inte minst våra medlemmar och läsare. Det är tack vare er vi fungerar!

Ni har kanske inte fått vår tidning i rätt tid, men vi hoppas ni har förståelse för våra problem. Semestrar och sjukdom har satt käppar i hjulet ibland, men vi tror på framtiden och den är beroende av ER, kära läsare.

Ni kan hjälpa oss genom att prenumerera på tidningen och genom att tala om för era bekanta att vi finns till. Skaffa gärna nya prenumeranter. På det sättet kan vi överleva och bli ännu bättre.

Vi behöver inte gå längre tillbaka i tiden än till tidningens start för att se att vi här i Sverige liksom i övriga delar av världen mötte hårdnackat motstånd mot ämnet UFO. Vi hade här inte någon ordnad eller enad UFO-front. I dag kan man utan att anses onormal uttala sig om UFO. Vi har en riksorganisation som försöker ta till vara de UFO-intresseras intresse i landet, vi har en tidning som vårt språkrör. Det är dock inte mer än sex år sedan allt detta saknades!

Visserligen har det funnits stencilerade häften i UFO-frågan förut, men de har inte haft särskilt lång livslängd beroende i huvudsak på att de liksom vi haft svårigheter att göra sig kända. Och det är ju en nödvändighet för att överleva. Vi har lyckats bättre men ändå långt ifrån bra.

Det ekonomiska klimatet har också gjort att det blivit kärvare. Papperskostnader m m har dubblats med för oss otrevliga konsekvenser. Att det ändå fungerat beror på flera personers frivilliga och oavlönade insatser. Vi hoppas dock,

UFO-INFORMATION

NUMMER 6 1975 • ÅRGÅNG 7

Tidskrift för aktuella UFO-händelser
och ökad kunskap om UFO-fenomenen
Organ för riksorganisationen
UFO-Sverige
Utkommer med 6 nr/år

Redaktionens adress:

Lagmansberga Brunnsgård, 596 00 Skänninge

I REDAKTIONEN

Olle Öhman — Bevakning av utländska publikationer.
Översättningar, textbearbetning, redigering.
Tel 0340/532 57

Jan Lind — Planering av tidskriftens innehåll.
Tel 013/17 22 68

Övriga medarbetare:

Lars Nilsson, Florent Sickenga,
Thorvald Berthelsen, Jan-Ove Sundberg,
Thomas Ü. Orr

LAY-OUT

Olow Petersson

ANSVARIG UTGIVARE

Carl-Axel Jonzon. Tel 0142/440 30

UFO-INFORMATION

Trycks och utges av Centralgruppen för Riksorganisationen UFO-SVERIGE Box 311, 591 03 Motala 3.

PRENUMERATION OCH MEDLEMSKAP

Postgiro 8 43 25-0 C A Jonzon. 42 kronor helår.

- ☐ UFO-Information är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift — redigering, planering, tryckning mm — sker ideellt och oavlönat.
- ☐ För artiklarna svarar författarna.
- ☐ UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-INTRESSERADE.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: "Olle Öhman, Box 75, 430 30 Frillesås" eller "UFO-SVERIGE, Box 311, 591 03 Motala 3"

att vi skall komma över den tröskel som bromsar oss ekonomiskt. Så länge vi är beroende av människors välvilja kan vi emellertid inte tvinga fram resultat.

Det är vår önskan att framgången skall komma. Hur resultatet blir beror i mycket på läsarna eller rättare sagt på antalet läsare av tidningen. Skall vi under det nya året våga hoppas på en fördubbling av läsarantalet? Om vi hjälper till tillsammans torde det inte vara omöjligt. Låt oss ha detta som ett mål, så jobbar vi lättare!

Vi vill också önska alla, oavsett vilken uppfattning ni än må ha i UFO-frågan, ett gott slut på året och ett riktigt gott och givande nytt år. Ett nytt år att bygga förväntningar på. Ett nytt år på ont och gott, på glädje och på sorg. Ett år som för oss närmare den dag då UFO accepteras, som den verklighet det är. Den tid vi får åtnjuta lönen för mödan! Vem vet kanske den tiden inte är så långt borta. Vem vet vad ett nytt år bär i sitt sköte!

Jonzon

FLYGANDE TEFAT visst finns dom!

32 mm runda märken med hål, att fästas på textrockslaget. Ljusblå bottenfärg med ovanstående text i rött samt illustrerat med ett UFO i svart.

Märkena säljes i poster om 10 stycken mot förskottslikvid av 18 kronor till postgirokonto 74 5190-9 Köpings UFO-Förening.

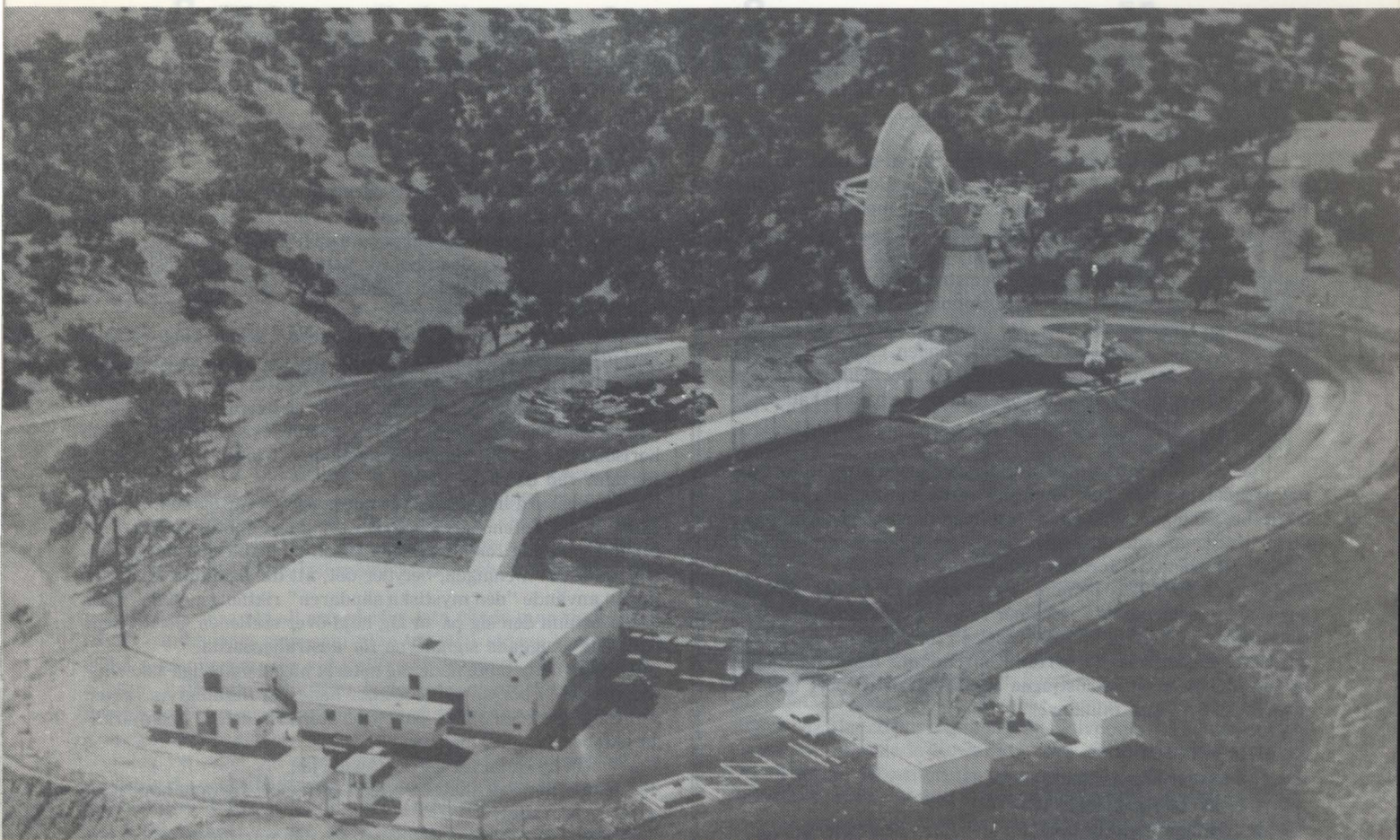
Att hyra:

NY OCH BÄTTRE STILLFILM för föredrag och undervisning

Den förra diabildserien om UFO har nu ersatts av en ny och förbättrad upplaga som är synnerligen enkel att handskas med. Filmen utgör en lättillgänglig information i UFO-frågan. Stillfilmen kan rekommenderas åt textföreningar och skolor. Det är enkelt att hyra filmen. Kostnaden är 25 kronor+porto. För vidare information tag i god tid kontakt med

KÖPINGS UFO-FÖRENING

Box 151, 731 01 Köping
Telefon 0221/310 26

En av NASA:s satellitspårningsstationer.

SATELLITSPÅRNINGSS- STATION MOTTOG INTELLIGENTA SIGNALER

— NASA GÖR ALLT
FÖR ATT HEMLIGHÅLLA FAKTA!

I april 1973 kom Brittiska interplaneta-
riska sällskapet med en nyhet av internatio-
nell klass. Man offentliggjorde då resulta-
ten av ett undersökningsprojekt som antyd-
de att det på ett eller annat ställe innanför
Månens bana befann sig en främmande
rymdfarkost som försökte komma i kontakt
med Jorden. Verkets utgivare, den skotske
filosofen Duncan Lunan, påstod att rymd-
farkosten, genom att på ett bestämt sätt för-
sena radiosignaler hade tillkännagivit, att
den kom från ett planetsystem i stjärnbild-
en Bootes!

Lunan menade att det måste ha inträffat en katastrof för 1.300
år sedan på rymdskeppets hemplanet. Dess innebyggare skulle
då ha tvingats ut för att söka efter en ny planet att bebo.

Några månader senare såg det ut som om Lunan skulle få stöd
för sina teorier. Då rapporterade Samuil Kaplan, vid
Gorkiuniversitetet, att han mottagit radiosignaler från något som
kunde vara en främmande budbärare i solsystemet. De mystiska
signalerna kom i impulser enligt ett punktligt tidsschema. De
varade i åtskilliga minuter och mottogs flera gånger om dagen.

Medan signalerna fortfarande är ett mysterium miste Lunan's
teori något av sin mystik då en efterföljande undersökning inte
ledde till lokalisering av något osedvanligt.

Den engelske radioingenjören Anthony Lawton och hans kolle-
ga Sidney Newton meddelade den internationella astronautiska
kongressen i Amsterdam att deras sökande med en 508 meter
lång satellitspårningsantenn inte hade gett något resultat. Detta
trots att de hade använt frekvenser och metoder som skulle ha
avslöjat något — om Lunan's teori var korrekt. Istället, upplyste
de, var de få försenade ekon som de upptäckte sällsynta och till-
skrevs klart naturliga fenomen.

Men detta behöver inte vara slutet på historien. Enligt en artik-
el nyligen, som först publicerades i Vancouver B.C. och därefter i
Seattle Times, har NASA:s tekniker i Sydafrika haft en märklig
upplevelse i oktober 1965 då deras radioteleskop mottog en oför-
klarlig utsändning från rymden. Signalen var så kraftig att deras
elektroniska utrustning inte kunde behandla den!

Ändrade kurs!

Rapporten skrevs av Geof Gray Cobb, en engelsman född i Ca-
nada och som vid händelsen var kontrolloperatör vid South Afri-
can Deep Space Instrumentation Facility, som spårade Ranger-
och Marinersatelliter.

En form av föräning inträffade en månad tidigare då Mariner 4
oförklarligt ändrade kurs en aning. En anmärkningsvärd bedrift
eftersom den endast är utrustad med styrdysor!

På eftermiddagen den 22 oktober började signalerna från Mariner 4:s närhet stiga dramatiskt i styrka. Eller som en av teknikerna menade:

— Sânt kunde endast ske om "fågeln" var på väg tillbaka igen. Vilket naturligtvis inte höll på att hända...

Gray Cobb berättade:

— Kobies skrivare hade varit lugn och skrivit en tunn röd linje längs ytterkanten på en 23 centimeter bred, ändlös, pappersrulle. Nu löpte pennan över hela papperets bredd medan den ritade röda berg och dalar i en regelbunden följd.

— Förlorade data, sade Jaapie Breytenback vid telemeterapparaterna. Kretsarna kan inte registrera det.

Atta minuter senare avbröts utsändningen plötsligt och det oförståeliga tycktes vara över. Då Mariners bana rörde sig västerut, mot USA, föreslog Goldstonestationen i Californien den sydafrikanska personalen att pejla tillbaka mot zenit och kanske till den andra sidan för att se om det hela kunde ha orsakats av en radiokälla. Som t ex Andromeda.

Gray Cobb fortsatte:

— Jag ville inte bråka med NASA-ingenjören. Medan jag iakttog parabolantennen, som långsamt rörde sig uppåt, gjorde jag några beräkningar. Om vi hade fått in en radiostjärna skulle den under ifrågavarande tidsperiod ha flyttat sig ca 60 grader över himlen på grund av Jordens rotation.

— Den skulle då ha befunnit sig 40 grader från den västliga horisonten — ungefär där Mariner fanns. I verkligheten befann sig Mariner så långt ut att dess rörelse i förhållande till fixstjärnorna var nästan noll. Så varför i astronomins namn kunde den driva tvärs över en radiostjärna och sedan driva bort igen. — inom loppet av åtta minuter?

Isande känsla

Servomotoreernas visslande fortsatte.

— Där är den igen, sade Willem.

Hans mottagare gjorde likadant igen. Men han hade nu kopplat in några dämpningskretsar i sina högfrekvensförstärkare för att kunna hålla den mottagna signalen inom rimliga gränser.

— Jag kan inte erinra mig om jag skakade men jag hade en isande känsla över ryggen. Det kändes mer än sällsamt. Att radiokällan stadigvarande befann sig i samma område av himlen där den hade varit åtskilliga timmar tidigare — detta trots Jordens rotation!

— Den har iakttagit oss hela dagen, sade Kobie.

— Sök i spiraler, blev det sagt i mina hörtelefoner. Fastställ gränserna för fenomenet. Försök låsa fast telemeterutrustningen på det och håll alla bandspelare igång!

— Kobie vred på sina hydrauliska manöverdon. Parabolantennen nickade snällt med i det programmerade mönster, som normalt används till att söka efter en satellit då man endast känner till den ungefärliga positionen.

— I tjugominuter föll mottagaren in och ut från det fastlåsta läget medan vi spårade formen av spöksändaren däruppe på kvällshimlen. Vi slog på det interna TV-systemet som blickade upp längs antennens mottagningsriktning.

— Det syntes ingenting på TV-skärmen trots att vi visste att den kunde visa detaljerna på en tvåmotorig Cessna, som flög på 600 meters höjd. Denna erfarenhet hade vi då vi övade oss i att ställa in spårningsinstrumenten.

— Resultaten? Ja, källan var en nästan perfekt cirkel. Två grader i diameter. Avstånd okänt.

— De data som mottogs kunde inte tolkas av våra apparater. Lågfrekvenskretsarna avgav visselljud, knäppningar och vinanden, som resulterade i hörbara mönster i perioder. Om ni vill veta de radiotekniska specifikationerna så var signalen både frekvens och amplitudmodulerad.

— Vår amerikanske ingenjör höll på att bli lite upphetsad. Kanske hade Jet Propulsion Laboratoriet i Californien fått ut något förståeligt av det råmaterial som vi sände över till deras dataterminal via radiolänk.

— Sänd ett R.T.C. noll, sade han.

— Det var en serie radioimpulser från vår sändare, som normalt beordrar våra rymdföremåls utrustning i läge "klart för mottagning". Jaapie tryckte på sina knappar så att kontrollsiffrorna visade sig och slog till sändarkontakten.

— Den mottagna signalen försvann, sade Willem.

— Hans skärm var nästan helt tom och visade endast bakgrundsstörningarna från bilarnas tändningssystem och andra elektriska apparater i Krugerdorp — 64 kilometer därifrån. Skrivaren gled sysslös ned mot noll.

Antiklimax

— Vi sökte, men fann inget fel. Energiimpulsen från vår sändare hade rensat himlen. Nästan som om våra få watts energi hade tolkats av.... något. Eller någon som en fientlig handling.

— Antiklimax. Vi slog igen för natten. A-skiftet avlöste nästa dag. B-skiftet den nästa och C-skiftet, vårt, den tredje dagen. Vår gäst vände aldrig tillbaka.

Många detaljer var oklara. Under julen träffade Cobb i Johannesburg två australiensiska tekniker som var på genomresa. Han kom inte in på detaljer men hörde dem berätta om en kväll i oktober. De blev då alarmerade klockan 22 och beordrade att ställa in sin riktantenn mot nordväst och genomsöka området mellan horisonten och zenit. Man fann ingenting och ingen hade förklarat för dem vad de sökte efter.

Johannesburg ligger ungefär nordväst om Australien. Kanske skulle deras antenn söka upp och ner längs Cobbgruppens mottagningsriktning för att försöka ta en triangulering på gästen. Om detta var meningen, betyder det, att de ingenting fann. Antingen använde "den mystiska sändaren" riktningssantenn. Eller också befann den sig på så låg höjd över stationen, att Jordens rundning skuggade signalerna för australiensarna.

— Innan detta möte hade jag noterat några märkliga saker berättar Cobb. I början av december hade jag tillfälligtvis vakten samtidigt med den J.P.L. paneloperatör som delade den märkliga oktoberepisoden med oss.

— Vad hände med vår UFO, frågade jag.

— Vänta lite, jag skall se efter i journalen, svarade han. Kort paus. — Märkligt!

— Någon har avlägsnat sidorna för den morgonen. Jag skulle tro, att de fortfarande undersöker fallet.

— Det var allt. Han blev avlöst två timmar senare. Jag hade inte möjlighet att tala med honom fler gånger under den tid jag var kvar på stationen. Undvek han mig, eller var det tillfälligheter? Jag räknar med det sista. Men ingen annan, som körde de amerikanska panelerna, tycktes kunna erinra sig vår UFO-episod då jag förde ämnet på tal.

Banden borta ...

— Det var i januari 1966 som jag fick den strålande idén att lyssna på banden från den 22 oktober. Data från spårningarna klassas av NASA som stor viktighetsgrad och tas därför upp dubbelt. Två likadana uppsättningar bandupptagningar, två satser hålremor, två kopior av journalen, två kopior av varje stycke data blir arkiverat efter varje spårning. Datapaketen A flygs till USA. Det identiskt lika paket B förvaras bakom lås. Om paket A går förlorat, kan ett ytterligare set data kopieras från paket B och igen flygtas till Jet Propulsion Laboratory.

— Följaktligen skulle paket B för den 22 oktober finnas i arkivet under kontrollrummet. Jag lånade nyckeln av arkivarien, Tom Klew, och gick ned i arkivet.

— Datapaketen för oktober låg till höger på den tredje hyllan, 18. 19. 20. 21..... 23. 24. Välordnade satser, snyggt ordnade på rad, men med ett gapande hål där den 22 oktobers paket skulle ha funnits.

— Tom kände inte till något om det. Han blev ängslig för att han skulle få ovet om han ensam var ansvarig för datalagret.

— Vi gick tillsammans till stationschefen Dough Hogg.

— Datapaketen för den 22 oktober saknas i arkivet, sade Tom.

Dough betraktade oss tyst i en hel minut.

— Jag känner till det, sade han. Men det skulle inte saknas, sade jag. Det paketet var viktigt.

— Det tror jag nog, nickade Dough. Hur viktigt vet jag inte. Men ytterst viktigt för de två män som den 25 oktober gav mig order från NASA att avlägsna det!

Källa: Canadian UFO-Report nr 3 1975

Övers. Thorvald Berthelsen

TVÅ NYA JUPITERMÅNAR UPPTÄCKTA

Av Thomas u. Orr

Lagom till jul kan vi anteckna upptäckten av ännu en himlakropp i vårt solsystem. Det celesta objekt som avses är Jupiters 14:e måne — den 13:e månen har upptäckts tidigare och båda är fortfarande odöpta.

Bakgrunden till upptäckten är att U.S. Naval Observatory (Marinens observatorium) var i behov av en noggrannare bestämning av Jupiters månar — de tolv som var kända — för att de skulle kunna användas som navigationshjälpmedel för framtida rymdsonder och andra interplanetariska och interstellära farkoster.

I avsikt att insamla all erforderlig data vände man sig inte till någon namnkunnig astronom utan till ett i vidare kretsar helt okänt forskningsbiträde vid California Institute of Technology, allmänt kallat Caltech. Han hade inte några formella akademiska meriter eller gjort sig känd på något annat sätt i ventenskapliga sammanhang.

— Jag vet inget om astro-fysik eller elektro-dynamik, säger upptäckaren av drabanterna, Charles Kowal, 34 år. Det enda som jag verkligen är bra på är att hantera teleskop.

U.S. Naval Observatory visste om att denna Kowals färdighet vid kikaren var mer än tillräckligt meriterande för avancerade uppgifter. 1973 upptäckte Kowal egenhändigt, med hjälp av ett 122-cm Schmidteleskop på Mount Palomar i Kalifornien, Jupiters 13:e måne — den första nya drabant som då upptäckts i solsystemet på åtta år.

Det blev därför egentligen ingen sensation när Kowal upprepade sin bravad i slutet av oktober 1975 med att upptäcka även Jupiters fjortonde måne. En drabant som bara är några kilometer i diameter.

Bedrift

Det är en bedrift att hitta denna lilla måne. Planeten Jupiter befinner sig på ungefär 600 miljoner kilometers avstånd från Jorden. Jupiter hör till gruppen jätteplaneter tillsammans med tre andra i samma grupp, Saturnus, Uranus och Neptunus. Redan i ett litet teleskop framträder Jupiter som en gyllene skiva, korsad av ljusare och mörkare bälten. Runt ekvatorn är bältet ljusare, skiftande från blekt gult till matt rött. På ömse sidor om ekvatorbältet finns mörkare bälten som skiftar från rödbrunt till blågrått. Andra bälten kan ses i såväl nordlig som sydlig riktning. Dessa bälten anses utgöra de översta skikten av mäktiga molntäckan, ogenomträngliga för synligt ljus.

Jupiter och dess drabanter håller på att kartläggas med god precision med avseende på form, massa, temperatur i olika skikt, atmosfärens kemiska sammansättning, omloppstider, årstidsmässiga variationer, etc. Speciellt intressant är upptäckten att Jupiter uppenbarligen avger mer strålningsenergi än summan av den energi den upptar och reflekterar av infallande solljus. Jupiter fungerar därför också som en svagt lysande sol eller stjärna.

För att upptäcka så extraordinärt små, celesta, objekt som Jupiters månar och på det avstånd som det är frågan om, erfordras extraordinär noggrannhet och framför allt uthållighet.

— Jag vaknar och äter frukost i sällskap med månen, berättar Kowal om sitt för vanliga själar något besynnerliga liv på Palomarobservatoriet. Middag äter jag vid midnatt och lunch klockan fem på morgonen.

Alla fotografiska plåtar 'bakades' i en ugn, eller kammare, fylld med nitrogen (N) (kväve) i omkring fem timmar före ex-

ponering i teleskopet för att göra emulsionen så känslig som möjligt. Efteråt satt Kowal i åtta till tio timmar i ett sträck i ett mörklagt rum framför en apparat som kallas för "blink mikroskop". En efter en, i en snabb följd, gav blinkmikroskopet honom glimtar av två fotografiska plåtar, vardera visande identiska sektorer av rymden men vid olika tidpunkter. När en aldrig så oansenlig prick på en av de stjärnfyllda plåtarna tycktes röra på sig i förhållande till bakgrunden av s k 'fixstjärnor', under det att apparaten växlade bild fram och åter, indikerade den således konstaterade "rörelsen" närvaron av ett rörligt objekt i solsystemet inom den undersökta rymdsektorn.

Besatt

Objektet som Kowal upptäckte kunde givetvis vara en asteroid, en planetoid, en komet eller, som i detta fall, en Jupitermåne som hållit sig undan offentlighetens ljus i långa tider.

Kowal har varit besatt av astronomi allt sedan han som sexåring läste en bok med titeln 'The Stars in Myth and Fact' — Stjärnorna i dikt och verklighet. Snart nog började han bygga på sitt eget teleskop av rörstumpar, papprör och egenhändigt slipade speglar. Efter examen från University of Southern California 1961 beslutade Kowal att söka anställning vid Caltechs astronomiska laboratorium. Han kände inte för fortsatta akademiska studier. Kowal uttrycker sig på följande sätt om detta.

— Det roar mig att lära mig saker och ting. Men ett universitet är det sista stället på jorden där man lär sig något.

Som sin första arbetsuppgift på Palomarobservatoriet, vilket ägs av Caltech, sökte Kowal efter supernovor — de enorma stjärnexplosionerna som markerar jättestjärnors död. Inga sådana har observerats i vår galax, Vintergatan, sedan oktober 1604.

Den Superkova som upptäcktes då och som uppkallades efter Kepler var den fjärde i modern historisk tid registrerade supernovan. De övriga tre säkra fallen inträffade år 1006, 1054 och 1572 — den sistnämnda känd som Tycho Brahes nova.

Uppskattningsvis är det 20 till 30 stjärnor som årligen flamlar upp som novor i vår galax, men även i några av de oss närmast belägna galaxerna har novor registrerats.

Upptäckt 77 supernovor!

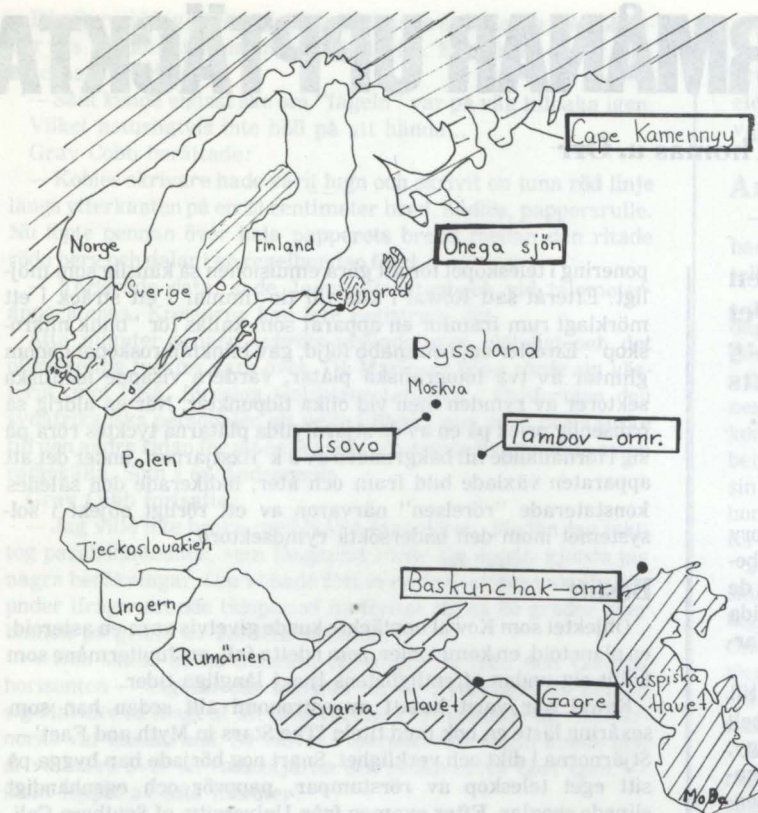
Före explosionen är en nova en liten, blå o oerhört het stjärna med hög täthet. Trots att dess ytemperatur är mycket hög, är dess luminositet (ljusstyrka) inte särskilt stor beroende på att den har en så liten mantelyta från vilken strålning avges. De senaste observationerna ger vid handen att det är sannolikt att alla normala novor utgör komponenter i s k trånga dubbelstjärnsystem. Vid en novahändelse frigörs momentant oerhörda energimängder i stjärnans inre regioner varvid ett enormt stort gas-hölje, vilket snabbt volymmässigt sväller ut till en s k överjättes storlek, slungas ut med explosiv hastighet. Novans ljusstyrka kan uppgå till 5 x 10 upphöjt till 4 gånger stjärnans ursprungsljusstyrka, och kulminerar ibland från 48—72 timmar till uppemot en till fyra veckor efter explosionen.

Kowal har personligen upptäckt 77 supernovor i avlägsna galaxer. Han har också medarbetat i ett internationellt astronomiskt projekt avseende sökande efter "borttappade" kometer, dvs kometer vilka har undergått banändringar. Kowal har funnit tre sådana kosmiskt vilsegångna "får".

Trots alla sina betydelsefulla upptäckter och insatser ignoreras Kowal i stor utsträckning av sina mer namnkunniga kolleger vilka föredrar att arbeta på mer exotiska objekt som pulsarer, kvasarer och svarta hål.

Ikke desto mindre är Kowals upptäckt av Jupiters 13:e och 14:e måne något av en julkapp till oss alla.

SOVJET LÄTTAR PÅ UFO-SEKRE- TESSEN

TEKNOLOGISK TEORI OM UFO-FUNKTION FRAMLÄGGS REDAN NÄSTA ÅR?

Rysslands toppauktoritet på UFOs har öppnat sin hemliga pärm och avslöjat fantastiska bevis för att rymdskepp från främmande civilisationer ofta har visat sig över Sovjetunionen.

Doktor Felix Ziegel, som har tränat de flesta sovjetiska kosmonauterna, avslöjar för första gången häpnadsväckande UFO-fall undersökta av respekterade vetenskapsmän på hög nivå. Bland de uppseendeväckande bevis som undersökts i Ryssland är:

- Främmande, oförklarliga, metallpartiklar kvarlämnade av lågtflygande UFO som skrapat i marken.

- Kontroversiella prov av "änglahår", ett mystiskt spindelvävsliknande material, funnet efter många UFO-observationer.

- Underligt rymdnystan innehållande en metall som aldrig tidigare påträffats på jorden.

- Rapporter från oantastliga vittnen om otroliga UFO-möten inklusive nedtvingandet av två militärplan.

Baserade på hundratals observationer rapporterade av vederhäftiga personer, och faktiska bevis lämnade till våra laboratorier, finns det inga tvivel om att utomjordiska observatörer har rekognoserat i Sovjet förklarar doktor Ziegel, 55, professor vid Moskvas Flyginstitut och författare till 28 vetenskapliga böcker och UFO-forskare i 20 år.

Ett av de ovanligaste fallen i doktor Ziegels pärm inträffade på morgonen den 27 april 1961 vid Onegasjön nordost om Leningrad. "En rymdsond från en annan planet hade skrapat i den frusna strandremsan men lyckats fortsätta trots mindre skador", skriver han.

Ett team sammansatt av civila och militära forskare ledda av arméingenjör major Anton Kopeikin och miljöforskare Fyodor Denidov undersökte händelsen. I sin rapport till regeringen skrev Denidov att 25 vittnen sade att de såg ett blå-grönt ovalt objekt av ett jetflygplans storlek ljudlöst flyga österut med fruktansvärd hastighet.

— Ögonvittnena uppgav att det flög så lågt att det skrapade i marken men att det konstigt nog fortsatte sin kurs utan att sakta farten, säger Denidov. Major Kopeikin skrev i sin rapport att objektet efterlämnade en fåra, ungefär 15 m lång och 3 m djup, och två andra mindre fåror. Isen på sjön hade brutits upp. Isflakens undersidor var ljusgröna. Provbitar av isen lämnade, när man smält ned dem, spår av magnesium, aluminium, kalcium, barium och titan.

Motstod syra

— Man fann även ett underligt stycke metall och små svarta korn med exakt geometrisk form innehållande järn, kisel, natrium, litium, titan och aluminium. Kornen motstod syra och höga temperaturer.

Major Kopeikin visade sina fynd för dr Vladimir Sharonov, berömd sovjetisk geofysiker och medlem i Leningrads Tekniska Institut:

— De svarta kornen är oförklarliga för närvarande men de är fullt klart av artificiellt ursprung, sade dr Sharonov. Detta objekt kan inte ha varit en meteorit. Beträffande möjligheten att det kan ha varit ett flygplan förklarar teknisk expertis att ett flygplan inte skulle ha motstått en så kraftig stöt mot den frusna marken.

Alexander Kazantsev

Professor Felix Ziegel

Dr Ziegels pärmar innehåller åtskilliga rapporter om en mystisk substans som har påträffats i luften strax efter en del UFO-observationer:

— Substansen kallas "änglahår" och liknar vanligen en glaserad spindelväv av bomull. Vittnen säger att det luktar illa och upplöses ganska snabbt i luften. Det är därför så litet av det någonsin påträffas.

— Sekreteraren i kommittén för det Geofysiska Aret, N V Shebalin, har mottagit åtskilliga rapporter nyligen om "änglahår" drivande genom atmosfären över Voronezhregionen söder om Moskva.

— Av de små prov vi har analyserat har våra vetenskapsmän ännu inte kunnat identifiera substansen som något som existerar på jorden — naturligt eller tillverkat.

— Änglahår är inte det enda man har upptäckt efter UFO-observationer, säger dr Ziegel. I december förra året fann geofysikern Alexander Zayekin ett konstigt "rymdnystan" av metall i Tombovregionen, också söder om Moskva, kort efter en UFO-observation.

Gråaktig metall

— Rymdnystanet, innehöll sammanflätade metallnålar, var och en på 5 till 8 cm längd och en halv mm i diameter. Nålarerna var av en okänd skör gråaktig metall. De undersöks nu vid Kristallforskningsinstitutet i Moskva.

Dr Ziegel påstår också att institutet analyserar prov på ett liknande "rymdnystan" funnet på Norra Kaukasus slutningar av glaciärforskaren prof Georgi Shilov.

Förutom att lämna nyheter om de fantastiska sovjetiska upptäckterna, avslöjar dr Ziegel för Enquirer otroliga och aldrig tidigare avslöjade händelser, där fullkomligt trovärdiga vittnen är inblandade.

— En högt dekorerad testpilot uppger att han tvingats ned två gånger av ett UFO, säger dr Ziegel. Den 16 juni 1948 flög Arkadij Apraksin ett jetplan på 9.500 meters höjd över Baskunchaområdet, norr om Kaspiska havet, då han upptäckte ett gurkformat föremål som sände ut ljusknippen. Piloten rapporterade observationen till flygbasen som bekräftade att de hade objektet på radarn. Ha beordrades att närma sig farkosten och tvinga den att landa — eller öppna eld.

— När Apraksin kommit inom 10 km från objektet samlades ljusstrålarna till en kägla som tillfälligt bländade honom. Hela det elektriska systemet och motorn i hans plan upphörde att fungera. Han lyckades kraschlanda utan allvarligare skador.

— Nästan ett år senare, den 6 maj 1949, testflög Apraksin ett nytt plan när han stötte på ett annat gurkformat UFO. Återigen, från ett avstånd av ungefär 10 km, sände UFO:t ut en ljusstråle som temporärt bländade piloten och slog ut det elektriska systemet. Apraksin lyckades kraschlanda på Volgas strand 4 mil norr om Saratov.

Den 3 december 1967 kom besättningen och passagerarna under en testflygning i kontakt med ett UFO, men utan att någon fientlig handling inträffade.

Tonade bort

— Det var på natten, och då de närmade sig Kap Kamennyj på 11.235 meters höjd började ett intensivt lysande objekt följa dem. Objektet, som de observerade i 10 minuter, upplyste även marken. Flera ljuskoner strålade ut från UFO:n, men då den närmade sig flygplanet fördunklades ljuset och det tonade bort.

Tre arktiska väderleksstationer rapporterade var för sig ett nästan identiskt UFO samtidigt.

— Med lemman vid en station sände en rapport till Vetenskapsakademien i Moskva om att de observerat ett ljus objekt som ut-sände konformerade ljusknippen innan det långsamt försvann. En annan väderleksstation sände en rapport som berättade om en ljusblå sfär som sände ett rött eldklot till marken omkring 48 km från dem. En tredje arktisk station rapporterade samma sak.

1968 tog den sovjetiska regeringen officiellt avstånd från UFO-rapporter. Men många vetenskapsmän avslöjade sina möten med UFOs för dr Ziegel. Trots att avståndstagande från officiella åsikter kan äventyra en människas karriär i Ryssland. Exempelvis rapporterade en toppvetenskapsman att hans bil och andra bilar i närheten oförklarligt stannat, efter det att två UFO:n passerat över dem.

— Den 31 juli 1969 ungefär kl 20.00 körde L I Kuprianov, teknologie doktor vid vetenskapsakademien, med några vänner nära den lilla staden Usovo, då han lade märke till två silverfärgade fat som flög över dem, säger Ziegel. Alla bilarna i området stannade och ingen kunde starta sin bil på åtminstone två minuter.

L S Tsekanovich, astronom och föreläsare vid Moskvaplanetariet, har berättat för dr Ziegel att han sett en UFO-luftcirkus två gånger i september 1968.

— Det var ungefär kl 20.00 då han såg ett ljus pulserande orange klot över staden Gagra vid Svarta havet. Objektet sjönk snabbt och svävade sedan orörligt. Ungefär 30 sekunder senare dök ett litet orange klot upp och cirklade runt det större objektet. Ytterligare tre klot utförde samma manöver. Det större objektet började förlängas och tonade sedan bort. En minut senare kom en blix och alla objekten var borta.

Högsta auktoritet

Två dagar senare, den 21 september kl 19.00, såg astronomen ett glittrande halvmånformat UFO med en kupolliknande utskjutande del sakta röra sig mot nordost innan det försvann bakom en bergstopp 90 minuter senare. Vid båda tillfällena var himlen klar och objekten sågs av många stadsbor.

Många vetenskapsmän i Sovjet har hjälpt dr Ziegel att undersöka UFO-observationer uppger Aleksander Kazantsev, berömd författare och föreläsare i rymdsammanhang:

— Endast de observationer som klarar den mest rigorösa vetenskapliga undersökning och kommer från människor med vetenskaplig bakgrund har granskats.

— Dr Ziegel är högsta auktoritet inom astronomisk vetenskap, rymdvetenskap och teknologi. Nästan varenda kosmonaut har lärt sig grunderna i rymdflygning av dr Ziegel.

Under många år skötte den hängivne vetenskapsmannen sin UFO-forskning utan godkännande från regeringen — vilken hade förklarat att UFOs inte är värda vetenskaplig forskning. Eftersom hans forskning måste ske i hemlighet tordes inte dr Ziegler tala öppet om sina upptäckter. Men nyligen tillät Sovjets regering honom att ge ut en vetenskaplig tidning om UFOs. Detta gav honom grönt ljus att avslöja sina UFO-bevis för Enquirer under en utförlig intervju i Moskva.

Dr Ziegel säger:

— Jag hoppas att inom ett år kunna framlägga den första teknologiska teorin om UFOs funktion. Och jag ser fram emot den dag då amerikanska och sovjetiska vetenskapsmän går samman för att lösa UFO-mysteriet en gång för alla.

Källa: National Enquirer, 15 juli 1975

Översättning: Gunilla Hellgren

MÄRKLIGA RADIOSÄND- NINGAR FRÅN OKÄNDA VÄRLDAR

John A. Keel redogör i detta avslutande artikelavsnitt för de oförklarliga signaler som kan härröra från världsrymden men också från vår egen jord och som förbryllar forskarna. Även blixtar "från klar himmel", som orsakar ökad död och skada, ses som ett oroväckande fenomen.

Amerikanska regeringen håller på att omskapa hundratals kvadratkilometer i staten Wisconsin till en gigantisk VLF-antenn som orsakat en hel del oreda i staten. Varje gång sändaren slås till trasslar telefonförbindelserna på miltals omkrets till sig. Det förekommer ihållande uppringningar och märkliga ljud. Troligtvis kan man skjuta skulden för USA:s många telefonproblem på VLF-experimenten. Dessa mycket långa vågor av elektromagnetisk energi har en kraftig inverkan på apparater, som arbetar i nedre delen av frekvensområdet.

Bland syndarna finns också National Security Agency, denna James Bond-aktiga organisation som leder CIA. Via VLF går det hela dygnet runt ut meddelanden till deras agenter över hela klotet. Dessa meddelanden sänds i kod på de översta VLF-frekvenserna. En röst raspar sexsiffriga tal i oändlighet. Då den kubanska regeringen i september 1969 arresterade Humberto Carillo Colon, som påstods vara CIA-agent, fann man en högklassig långvägssändare och -mottagare bland hans tillhörigheter. Det kubanska kontraspionaget hävdade, att man i månader hade avlyssnat hans rapporter och att CIA:s kod hade knäckts. Kopior av vad som påstods vara Colons rapporter publicerades i Havannas tidningar. Samma material blev också tryckt i kommunisternas propagandaorgan i USA. Insprängda i dessa sakliga rapporter till CIA finns en hel del egendomliga utsagor. I april 1969 skall Colon ha inrapporterat ett samtal med en kubansk ämbetsman: "På väg till hotellet berättade han för mig, att jag snart skulle få bevittna en historisk begivenhet. Att det inom loppet av sex månader inte längre skulle finnas pengar." (Vid offentliggörandet användes stora bokstäver). Vid Varadero skulle han ha sett "något märkligt, något som liknade en val eller en stor fisk, men det var det inte — det liknade mera en miniubåt eller någonting liknande".

Den 8 oktober 1968 rapporterade han efter att ha varit vid Holguin: "Omkring 21.30 såg jag ett stjärnfall. Först fick jag ögonen på ett rött ljus vid horisonten, som rörde sig mycket snabbt från höger till vänster. Jag tänkte inte närmare på det, men det upprepades två gånger. Jag vet inte vad det var. Jag såg också ett stjärnfall.... Jag var inte full".

Är de offentliggjorda rapporterna äkta — naturligtvis finns det alltid tvivel — så ser det ut, som om CIA har instruerat sina agenter om att inrapportera vatten- och luftfenomen.

Under senare år har man under goda betingelser med ganska enkel utrustning kunnat uppfånga röster, som läser upp tal, på långvägsområdet. Bandspelare, biografprojektorer, TV-apparater, ja, t o m allmänna offentliga högtalaranläggningar har uppfångat dessa signaler. På ett eller annat sätt har högtalaranläggningar i kyrkor i England och USA (t ex All Saintskyrkan i Portland, Oregon och St Laurencekyrkan i Cambridge i England) visat sig vara särskilt känsliga för denna form av störningar.

Ahörarna tror, att de lyssnar till taxibolagens radioanläggningar, men i verkligheten använder dessa en mycket högre frekvens. TV använder FM (frekvensmodulation) till ljudet och det är så gott som tekniskt omöjligt att en TV-apparat skulle kunna uppfånga någon annan signal.

I den andra änden av spektrat, de ultrahöga frekvenser (UHF) som uteslutande används till kommunikation med satelliter och bemannade rymdskepp, har man också plågats av egendomliga radiosignaler. I november 1957 hörde kortvågsamatörer över hela jorden till sin stora förvåning ett besynnerligt tonmönster något vid sidan av den frekvens (20.005), som användes av de två ryska satelliterna. Både Sovjet och USA dementerade eftertryckligt, att signalerna inte hade att göra med satelliterna. "De är inte kända", sade en talesman från FCC. "Vi vet helt enkelt inte vad det är".

Man lyckades inte heller få reda på det. Signalerna var mycket starkare än de, som utsändes från Sputnik I och II. De mottogs över hela jorden och de uppfångades av vissa stationer på tidpunkter, när satelliterna befann sig utanför radioräckvidden på andra sidan av jordklotet.

Då astronauten Gordon Cooper för fjärde gången var på väg över Hawaii i MA-9 (Faith 7) den 15 maj 1965, blev radiosändningen av hans röst plötsligt avbruten och överröstad av "en utsändning på ett oförståeligt främmande språk", och det på den frekvens som är förbehållen rymdflygningar — en kanal som endast få amatörer har utrustning för att kunna sända på. Om signalen kom från jorden, så måste den ha kommit från Hawaii (UHF och VHF är i mycket hög grad riktade rakt fram), men FCC har aldrig arresterat någon radioamatör för att ha begått ett sådant svindelnummer. NASA bandade denna utsändning av rösten, som talade snabbt och närmast grymtade på ett ännu oidentifierat språk.

Senare rymdfärder har många gånger besvärats av dessa besynnerliga radiosändningar. Sändningarna från månresorna 1968 och 1969 blev ofta avbrutna av märkliga ljud. Alla som har lyssnat efter dessa NASA-sändningar har hört något som lät som indianernas krigsrop och som främmande musik. Eftersom frekvenserna för rymdfärder är specifika, så att radiovågorna går rakt fram måste dessa underliga avbrott komma från rymden eller från speciellt utrustade flygfarkoster, som flyger direkt över den antenn, som används för att uppfånga astronauternas sändningar. NASA har visat en generande tystnad om sina efterforskningar i dessa frågor.

Alla amerikanska och sovjetiska kosmonauter har sett och fotograferat besynnerliga ljus och föremål i rymden. Den sista utgåvan av Coloradouniversitetets UFO-undersökningar ägnar ett helt kapitel åt astronauternas oförklarliga iakttagelser.

Den sedan en tid avlidne Frank Edwards, en berömd radio-reporter och författare till en rad böcker om flygande tefat, var mycket intresserad av de egendomliga radiosignaler, som 1961 avlyssnades i Uppsala. En grupp radioentusiaster hade byggt en spårningsstation, som kunde motta de höga frekvenser, som användes i det amerikanska och sovjetiska rymdprogrammet. Så snart de hade fått i gång sin anläggning, uppfattade de en lång rad utsändningar (de varade i sju dygn), till synes från bemannade rymdskepp i kretslopp omkring jorden. Sändningarna var på ryska och de blev bandade och översatta. Två olyckliga kosmonauter höll tydligen på att omkomma i rymden. De diskuterade den kritiska situationen de befann sig i och kom till den trista slutsatsen, att "världen får ändå aldrig vetskap om det...."

De tog fel. Andra lyssnarstationer i Italien och Alaska hade också byggt anläggningar och lyssnade med.

Edwards räknade ut att ryssarna i all hemlighet hade sänt upp två kosmonauter och att de hade omkommit. Det är bara en hake i detta. Sovjetunionens rymdprogram var 1961 inte på långt när så utvecklat, att man kunde ha genomfört en sådan uppskjutning. Yuri Gagarin hade företagit sitt historiska kretslopp kring jorden — världens första — blott en månad innan signalerna blev uppfångade. Nästa bemannade rymdflygning skulle kräva månaders förberedelser. Ryssarna kunde och ville inte ha försökt att skicka upp två man på detta stadium i sitt program. Det är mera troligt att radiosändningarna var ett "nummer", gjort av en av våra mystiska radiosändare.

Det finns många fler exempel på komplicerade och till synes fullständigt meningslösa "nummer". I början av 1968 sändes en panisk nödsignal ut över Stilla havet. Den avlyss-

nades av marinradiostationer och av fartyg på havet. Man pejlade in det nödställda fartygets position och i överensstämmelse med sjölagen ändrade alla fartyg i närheten kurs och ilade till det sjunkande fartygets hjälp. Men något mankerade. Det nödställda fartyget låg tryggt och säkert vid kaj i Calcuttas hamn och de undsättande fartygen fann endast ett tomt hav.

Några månader senare försvann atomubåten Scorpion i det område av Atlanten, som populärt kallas Bermudatriangeln. Ännu en gång mottogs det på flera fartyg och kustradiostationer mystiska radiosignaler efter vilka man pejlade in en ungefärlig position. Utsändningen av dessa signaler skedde på den frekvens, som var förbehållen atomubåtar och iflottans hemliga kodnamn blev använt. Räddningsfartyg och undsättningsfartyg ilade till platsen och fann intet. I december 1968 utsände flottan ett meddelande om att Scorpion hade hittats — flera hundra kilometer från det ställe där de inpejlade signalerna förmodades ha kommit från. Signalerna bortförklarades som ett bedrägeri.

Och vilket bedrägeri! Hade en eller annan spefågel riggat en liten båt med sällsynt VLF-utrustning efter att först ha stulit flottans hemliga kodbok? Seglade han sedan ut på öppna Atlanten, avsände sina falska signaler, seglade tillbaka utan att bli upptäckt av den tillskyndande räddningsarmadan?

Falska radiomeddelanden spelar också en förbluffande roll vid olika politiska mord i USA. Fyra minuter efter det att president Kennedy hade skjutits i Dallas sände någon, över samma våglängd som Dallaspolisen använder, ett signalement på Lee Harvey Oswald. Detta skedde långt innan polisen överhuvud taget hade hört talas om Oswald eller hade någon som helst orsak att tro, att han var inblandad i mordet. Ingen av de reguljära polissändarna hade utsänt detta larm. Vem gjorde det då? Frågan är fortfarande obesvarad.

Strax efter det att Martin Luther King blev skjuten i Memphis (april 1968), sändes ett falsklarm på polisvåglängden. Hela polisstyrkan beordrades till stadens utkant så att mördaren oantastad kunde undslippa i den andra riktningen.

Skämtarna i våra radiomottagare är en realitet, inte en myt. De sänder på alla språk och de är tydligen utrustade med enastående, helt oöverträffade sändare, som är så kraftiga, att de kan överrösta alla vanliga radiosignaler. Deras förehavanden är vanligen meningslösa, ibland fördärvbringande och aldrig förklarliga. Det måste varit ett kostsamt företag... om de då uteslutande är av jordiskt ursprung. Men många av dessa episoder pekar på att de skämtsamma utomjordiska ligger bakom.

Spöksändarna har också skjutit in sig på raffinerad vetenskaplig utrustning. Klockan fyra på morgonen den 8 april 1960 blev den stora antennen på radioteleskopet vid Green Bank, West Virginia, riktad mot en ganska bestämd punkt på himlen: Epsilon Eridani och Tau Ceti. Det var inledningen till project Ozma, ett försök att uppfånga intelligenta signaler från yttre rymden. Försöket leddes av dr Otto Struve och dr Frank Drake. De ställde in apparaturen på 1420,4 megahertz (de hade räknat med att kommunikation över enorma ställära avstånd var lättast att genomföra på denna våglängd).

Knappt hade de hunnit slå på högtalarna förrän en kraftig signal dånade in: "... och slog mätapparaten nål helt i botten", som Drake själv sade. De mottog en serie mycket kraftiga impulser, ca åtta per sekund och de var så regelbundna och konstanta, att de måste härstamma från en intelligent källa.

Efter att ha övervunnit sin första upphetsning kontrollerade forskarna sina apparater om och om igen — men man kunde inte hitta något fel. Signalerna varade omkring fem minuter och upphörde sedan plötsligt. Senare avslöjade flottans forskningslaboratorium, att man där hade avlyssnat samma signaler sedan ett halvt år.

Fjorton dagar senare ställde männen på Green Bank åter in på signalerna. Denna gång blev antennen långsamt skruvad bort i riktning från de två stjärnorna, medan man lyssnade. Och signalerna hördes åter klart och tydligt. Det var ett bevis för att de inte kom från en stjärna utan sannolikt från jorden, från en okänd men enastående kraftig sändare.

Rykten om att hemliga radarexperiment skulle vara källan till signalerna visade sig vara ogrundade. Radar använder inte den våglängden, utsänder inte impulser åtta gånger i sekunden och kan inte påverka ett radioteleskop, som är så riktningsbestämt.

Tre sovjetiska forskare, Gennady B. Sholomitsky, Nikolai S. Kardashev och I.S. Shklovskij hamnade 1965 på första sidan i världens alla tidningar då de tillkännagav, att de hade mottagit radiosignaler från en eller annan supercivilisations radiofyr i rymden. Senare upptäckte andra radioastronomer, att dessa signaler kom från fantastiskt stora stjärnor, kallade kvasarer. Dessa kvasarer är det avlägsnaste vi känner i universum. Signalerna liknar naturligt radiostrålning. Rysarna tog senare tillbaka sina teorier om supercivilisationen, vilket fick vissa ufologer att återigen ropa om mörkläggning.

1967 upptäckte dr Drake och andra forskare, som arbetade vid radioteleskopet i Arecibo på Puerto Rico, vågor med visslande ljud och atmosfäriska störningar, som kom från fyra olika platser i universum. En försöksserie avslöjade, att det fanns åtskilliga andra osynliga källor till radiovågor i rymden. Dessa har man kallat pulsarer. Den gängse teorin går ut på att pulsarerna är rester av kärnan i en supernova, som har exploderat inåt och att de består av tätt sammanpackade neutroner. Tills vidare ser det ut som om pulsarnas magnetfält är en triljon gånger större än jordens. Rymden är kanske fylld med dessa tingestar, och om någon av dem en gång kommer in i vårt solsystem, kanske moder jord skulle förvandlas till ett mycket obehagligt uppehållsställe.

Tyvärr har USA sackat efter i forskningen med radioteleskop. Tyskland, England, Holland, Australien, ja till och med Argentina och Israel bygger nya och bättre anläggningar för att granska dessa mysterier.

Under tiden överöser mänskligheten fullständigt tanklöst jordens atmosfär med alla former av magnet- och radiovågor. Efterhand som det av människor skapade magnetfältet ökar i omfång, stöter det samman med jordens naturliga magnetism. Resultatet blir, att apparater, som fungerar med hjälp av små magnetfält (tex generatorer, datamaskiner och bandspelare), nu håller på att bli utslagna av dessa mycket större sjok av elektromagnetism, som de inte kan samsas med.

Nikola Tesla beräknade, att jordens naturliga fält har en frekvens på omkring 150 kilohertz. När det sker ett utbyte mellan jordens fält och de strålar eller fält, som strömmar in från ställära källor, som tex pulsarerna, inträffar det kanske i några områden en överbelastning, som ytrar sig i strömbortfall eller fel i elektronisk utrustning. En av ufologins få verkligt säkra kännetecken är, att det vid hundratals fall har konstaterats strömavbrott samtidigt med iakttagelsen av UFO. Det populära antagandet, att UFO orsakar strömavbrott kan vara felaktigt. Det är möjligt, att iakttagelsen av UFO och de därmed följande strömavbrotten vid några tillfällen kunde vara resultatet av denna utväxling av kosmisk energi.

Under den stora mörkläggningen 1965 i den nordöstra delen av USA, strejkade strömmen också från flera lokala kraftverk, vilkas ledningsnät överhuvudtaget inte var i förbindelse med det drabbade huvudledningsnätet.

Intressant nog fungerade alla radiomottagare på AM-våglängderna den kvällen, medan kortvågsområdet och såväl utsändning som mottagning på VLF i det drabbade området blev fullständigt dränkta i atmosfäriska störningar. Enbart detta tyder på att det rädde onormala elektromagnetiska förhållanden. Efter den stora mörkläggningen lät New Yorks elverk, Con Edison, i all tysthet installera apparatur, som skyddade mot magnetisk påverkan runt verkets centralanläggningar. I särskilt utsatta områden blev också nya och bättre avskärmede kablar nedlagda.

Sedan 1965 har Bell Telephone Company från att ha använt luftledningar övergått till dyrbarare, avskärmede jordkablar.

Sommaren 1970 trasslade hela den elektroniska utrustningen i videotapeanläggningen hos Walte & Reed, Inc., Kansas City i Missouri till sig. "Ett eller annat fenomen orsakade att våra apparater blev känsliga för allt omkring oss", sade stu-

30 METERS UFO LANDADE PÅ ÅLAND

diochefen, fru Kevin Eisenbrandt i tidningen Kansas City Star (5 aug. 1970). Den intilliggande Commerce Bank fick samma problem med sina datamaskiner och annan elektronisk utrustning, och detta samtidigt!

De tillkallade experterna, som skulle klarlägga orsakerna stod handfallna.

I Nöbbe i Danmark blev ett sågverk nedlagt av ekonomiska orsaker. Avvecklingen skyldes på "mystiska krafter som har sprängt tusentals säkringar, hundratals glödlampor och mängder av elmotorer". Ägaren, Hans Nielsen berättade för journalisterna, att det hela hade börjat ett halvår tidigare. Vetenskapsmän och tekniker mätte upp 29.000 "elektriska urladdningar, som påminde om åskblixnar i sågverkets installationer under en enda dag". Även när all strömtillförsel till sågverket hade stängts av, fortgick detta.

Händelser av denna art blir allt vanligare. Elektromagnetisk "förorening" håller på att bli ett allvarligt problem. En annan och mera ohygglig aspekt på fenomenet är detta: dödsolyckor på grund av blixtnedslag uppträder i större och större antal. I augusti och september 1970 inträffade en veritabel våg av dödande blixtnedslag. Vid en rad tillfällen kom den dödande bliten från en klar och molnfri himmel.

De satelliter som kretsar runt jorden, har uppmätt en mycket kraftig stråle av VLF-energi, som oregebundet utsänds från ett fullständigt öde havsområde i närheten av Antarktis. Detta har gett stöd åt en diskussion om inte jorden sänder naturliga radiovågor ut i rymden.

För några år sedan utsände nyhetsbyråerna ett gåtfullt meddelande från Grönland: En grupp forskare hade upptäckt ett massivt föremål långt nere under inlandsisen och från detta föremål utsändes med jämna mellanrum en besynnerlig radiosignal. Nyheten blev aldrig bekräftad, och det framkom inga ytterligare uppgifter vid någon senare tidpunkt.

I början på 1950 dök ett rykte upp som höll sig kvar i ufologkretsar under flera år. En icke namngiven vetenskapsman i Washington skulle vara i besittning av en liten låda, som hade hittats i ett "förolyckat flygande tefat i New Mexico". Enligt ryktet utsände lådan en tonsignal varje kvart, men ingen kunde komma på vad den var gjord av och hur den fungerade.

Själva radion anses ha varit en av de ålderdomliga mystiska sällskapens bäst bevarade hemligheter. Medlemmarna stod i förbindelse med varandra med hjälp av radio. Det hävdas, att medlemmarna i Rosenkorsorden för flera hundra år sedan använde en sorts primitiv kristallapparat. Det är ändå möjligt — även om det aldrig kan bevisas — att de mystiska plattor och amuletter, som forntidens präster bar på, var en sorts kristallapparat, som fungerade som mottagare för en hemlig sändare i bergen.

Vi vet med säkerhet, att atmosfären omkring vår hemsökta planet är överfull av elektrisk energi, som härrör från såväl våra egna radiosignaler på varenda våglängd som från mystiska, regelbundna signaler av okänt ursprung. Medan vetenskapsmännen med sina dyrbara utrustningar har lyssnat till det otydliga bruset från fjärran stjärnor, har hundratals, för att inte säga tusentals, radioamatörer i alla åldrar, med hjälp av sina hemmagjorda apparater, outtröttligt suttit och lyssnat till de fantastiska, oidentifierade, men tydliga intelligentia radiosignalerna som strömmar ut från vår planet och atmosfären omkring den. Signalerna finns där. De fanns där från det ögonblick, då Tesla som den förste fick in dem. Om den nuvarande tendensen fortsätter, så kommer fler och fler människor att höra dessa märkliga röster och signaler på sina radio- och TV-mottagare. Den värld vi lever i styrs av elektromagnetism och allt pekar på, att någon — jordens fantomer — för länge sedan lärde sig att använda dessa krafter. Med tiden kanske vi lär oss att skilja mellan de naturliga atmosfäriska störningarna, CIA:s kodsändningar och de verkligt gåtfulla vågorna som vår planet ligger inbäddad i.

**Översättning och bearb.:
Thorvald Berthelsen**

En fredagsmorgon i början av april 1973 råkade en bilförare ut för en märklig närobservation vid Grelsby på Åland. Under observationen, som omspände ca tio minuter, var den ca 30 meter stora, fönsterförsedda farkosten som närmast 150 meter från observatören. Skildringen rymmer även elektromagnetisk och fysiologisk påverkan.

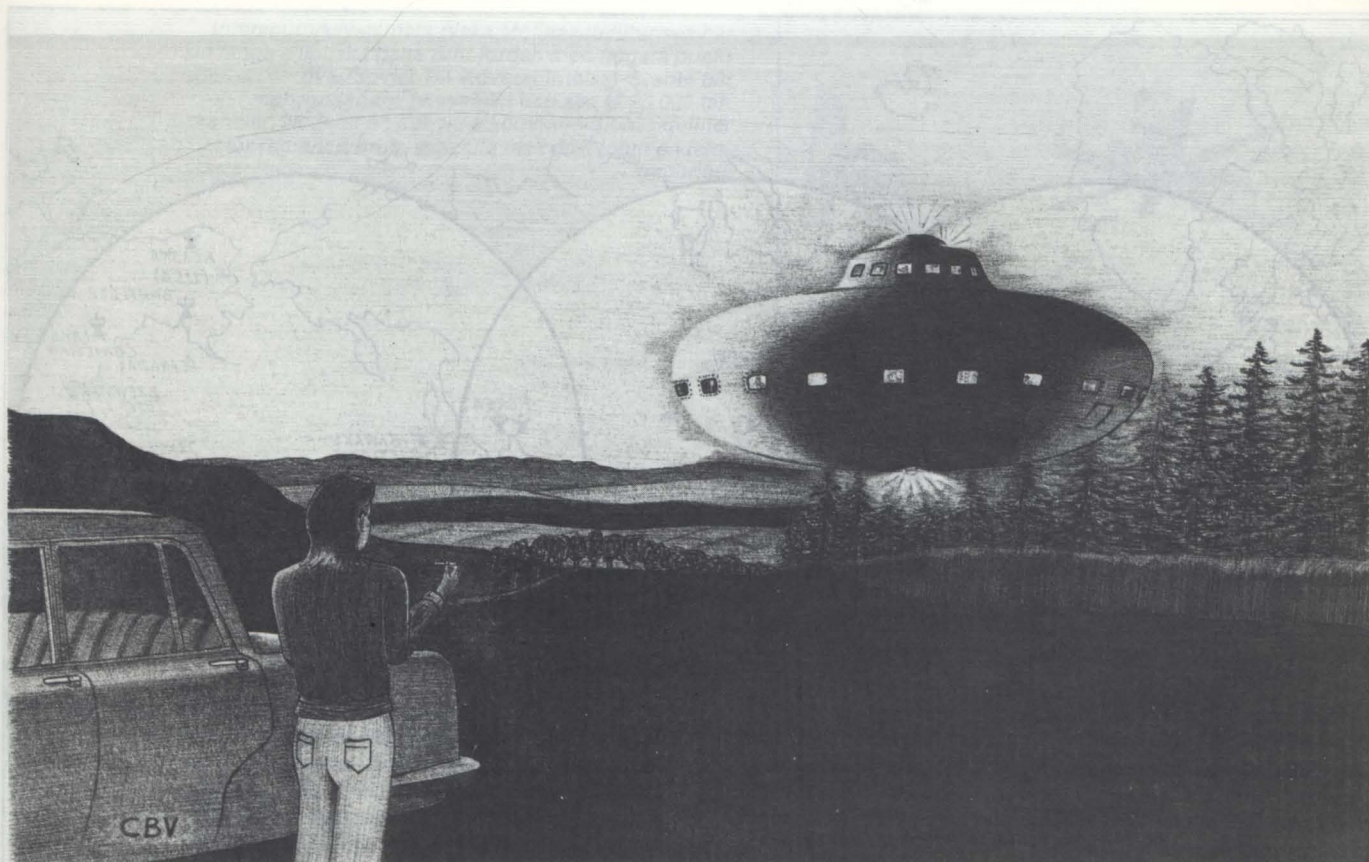
Mannen som önskar vara anonym beskriver iakttagelsen så här:

— Det var vid fyratiden på morgonen. Jag var på väg från Finström mot Mariehamn i min personbil, en dieselbil. Jag hade bilradion inställd på Radio Luxemburg (mellanvåg) och lyssnade på musiken.

— När jag hade passerat plantskolan före Grelsby vägskäl började radion skrala och tjuta på ett sätt som jag aldrig hört tidigare. Jag stängde av radion och märkte då att bilen började gå dåligt. Oljetrycket sjönk till två kg/kvcm, medan det normalt skall vara tre. Jag körde ut på dikesrenen mellan plantskolan och vägskälet.

— Sedan jag stannat bilen gick jag ut och öppnade motorhuven, tog upp mätstickan och kollade oljenivån. Den var normal så jag smällde igen motorhuven, öppnade bildörren och stack in överkroppen för att ta ut mina cigarrcigarretter. Det var mycket fint väder, några få minusgrader, och det höll på att ljusna.

— När jag står halvt inne i bilen får jag genom sidorutan på ett avstånd av ca 300 meter, se ett märkligt föremål. Det svävade ca 50 meter över marken och var ungefär 30 meter i diameter. Det var metallfärgat och med röda och gröna blinkande lampor. Jag blev förskräckt och undrade vad det var. Det var ju så stort och på så nära håll.

Stickande lukt

— Men jag lugnade mig, tände en cigarrcigarrett och började studera föremålet. Samtidigt kände jag en skarpt stickande lukt tränga in i näsan. Jag kastade fimpen och trampade på den. Föremålet kom närmare. Det rörde sig ryckvis, ca tio meter åt gången.

— Jag började bli rädd, och önskade att någon skulle komma förbi på vägen. Men det var ju tidigt på morgonen och tydligen skulle jag förbli ensam. Jag betraktade föremålet i ytterligare ca fem minuter. Och blev räddare och räddare. Då det var som närmast befann det sig ca 150 meter från mig samtidigt som det hade minskat i höjd.

— Jag såg upplysta fönster i farkosten och skuggor som rörde sig bakom flera av dem. Runt fönstren fanns nitar. Jag hade hela tiden en känsla av att vara iakttagen. Plötsligt rörde det sig bort ifrån mig, även nu med ryckvisa rörelser, och försvann. Till slut helt med hög hastighet.

— Efteråt steg jag in i bilen, satte mig och slog på bilradion. Den tjöt lite, men efter en stund lät den normalt. Jag värmdie motorn lite och vred om startnyckeln. Bilen startade och motorn gick normalt varför jag körde direkt hem.

Kompletterande frågor

Vad fick du för intryck i början under observationen?

— Min första tanke var att det rörde sig om en flygmaskin som hade fått något fel och höll på att nödlanda. Sedan funderade jag om det kunde vara ett luftskepp.

Beskriv föremålets form.

— Det var äggformat med någon sorts upphöjning eller kupol ovanpå. Diametern var ungefär 30 meter.

Hördes något ljud?

— Nej, det var helt ljudlöst. Däremot tycktes luften dallra runt hela farkosten ungefär som värmedallringen ovan en asfaltväg en het sommar dag.

Du har nämnt röda och gröna ljus. Kan du beskriva dessa närmare?

— De satt med ungefär fem meters mellanrum. Det var ett rött och ett grönt uppe på kupolen samt ett grönt nederst. Dessa ljus

blinkade hela tiden, men inte med samma intervaller som på ett flygplan, utan mera oregelbundet.

Dom här nitarna som du såg runt fönstren, var de många och hur många fönster var det?

— Nitarna satt tätt med ungefär tio centimeters mellanrum runt fönstren. Själva fönstren hade en storlek av en vanlig TV-skärm. De fanns runt hela farkosten och även runt själva kupolen.

Kände du något luftdrag eller värme?

— Nej, jag kände bara den där frätande, stickande lukten som efterhand avtog något. När farkosten gav sig iväg ökade lukten märkbart.

Kan du beskriva lukten?

— Det är svårt. Den var ganska stark och liksom trängde in i kroppen. Jag fick en känsla av att jag kanske hade känt lukten tidigare, t ex när man kommer in i en tandläkarmottagning. Det verkade vara närbesläktat med eter, men var ändå inte detsamma.

Spricka i sidan

Kunde du se några tecken eller målning på skrovet?

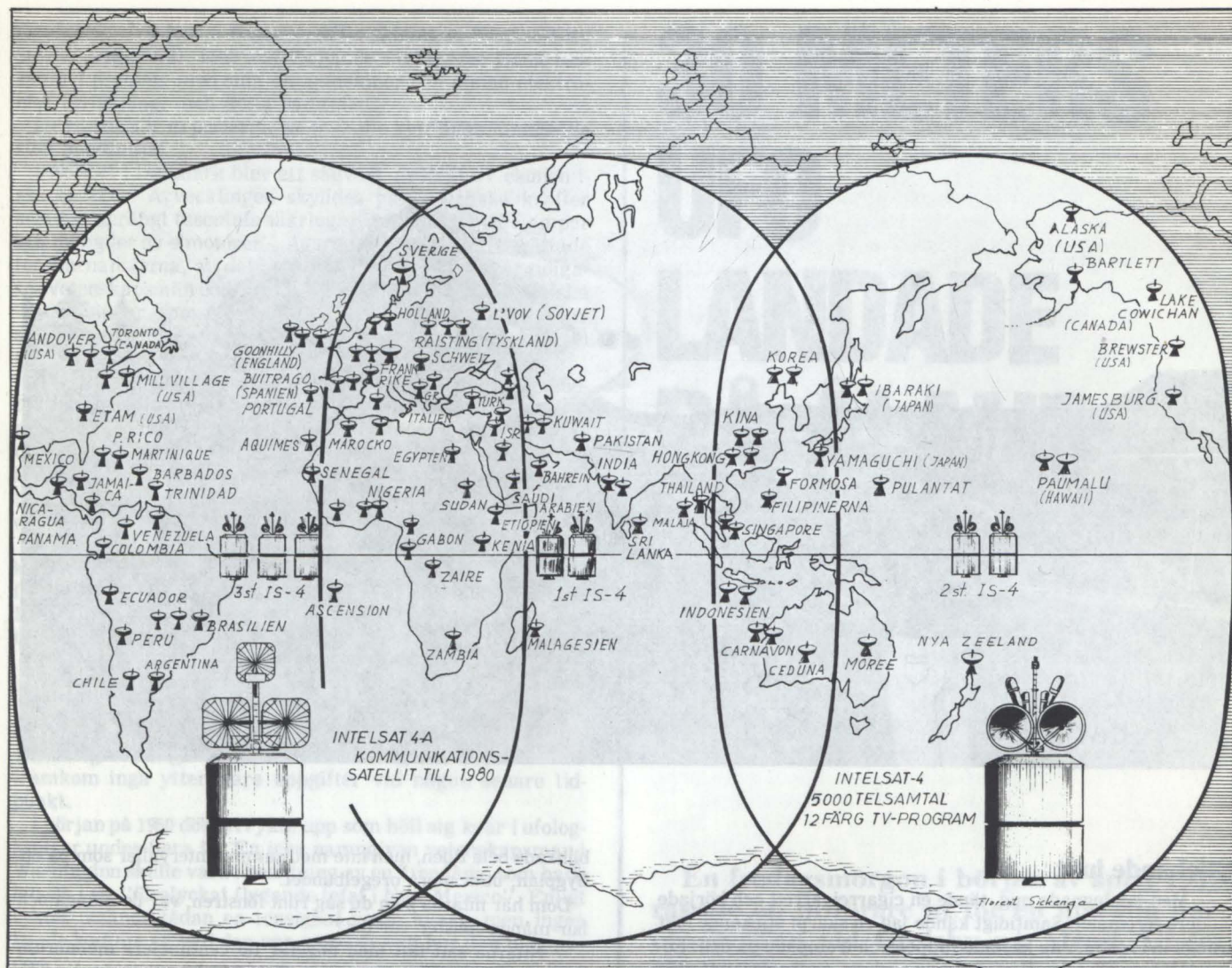
— Nej, jag såg inte någonting sådant. Däremot när den här maskinen svängde runt och för sin väg, fick jag se på dess högersida någonting som liknade en spricka på nedre halvan. Denna spricka skulle kunna vara någon sorts dörr eller ett landningsställ. Det verkade som om den gick att öppna eller fälla ut.

Hur kände du dig under observationen och den närmaste tiden efter?

— Jag blev hemskt svettig, kläderna var alldeles våta efteråt och det förknippar jag med den rädsla jag kände. Rädslan berodde på att jag kände mig iakttagen. Den styrde ju åt mitt håll hela tiden, inte åt något annat håll.

— När jag kommit hem gick jag och lade mig. Senare vid farkosten menade min mor att jag sludrade på rösten och jag kände mig inte heller riktigt klar. Hon påpekade detta ett flertal gånger men jag skämtade bort det hela och försökte dölja det. Jag berättade varken för min mor eller någon annan vad jag hade upplevt.

Intervju: UFO-Aland | Illustration: Chris B Vos

Intelsat-4 ut idag länderna och 105 av typ n skall ers teckning

RYMDKOMMUNIKATION — VIKTIGASTE LÄNKEN MÄNNISKOR EMELLAN

Runt vårt jordklot cirklar en mängd olika kommunikationssatelliter, något ingen längre finner märkvärdigt. Men via dem förmedlas det mesta av telekommunikationen världen runt, såväl våra interkontinentala telefonsamtal som TV. Det finns olika organisationer som har sina egna satellitnät, och de största är Intelsat i väst- och Intersputnik i östregionen av världen. Intelsat är det största telekommunikationsnätet, till vilket 91 nationer är anslutna. De förfogar tillsammans över mer än 105 antenner fördelade över 80 markstationer i 60 länder. I fjol, den 10 augusti, firade Intelsat sitt 10-årsjubileum. Fyra generationer Intelsat-satelliter har varit i bruk från den lilla Early Bird till dagens stora Intelsat-4.

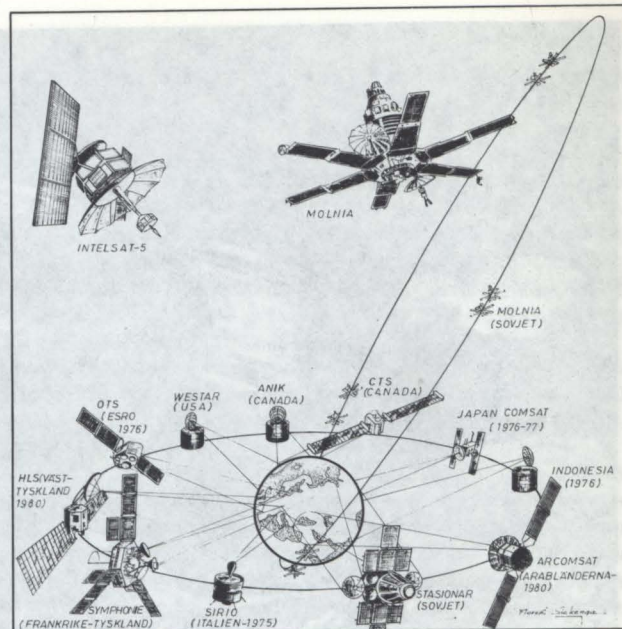
All trafik och TV-sändning via Intelsatnätet sker i dag över sju stora Intelsat-4 kommunikationssatelliter. Dessa är av synkrontyp, dvs roterar synkront med jorden och uppfattas därför som stationära från en punkt på jordytan. Tre av dem är stationerade över Atlanten, världens teletrafiktätaste område, två över Stilla havet och två över Indiska oceanen. Men teletrafiken bara tilltar, och snart måste fler och starkare satelliter komma till hjälp för att kunna förmedla all trafik. Enligt Intelsatorganisationens prognoser kommer teletrafiken årligen att öka med 15–20 %. Trafikökningen är så stor, att man behöver nya satelliter med större kapacitet än de nuvarande, med vilka nominellt 5 000 tvåvägs telefonsamtal (samtal mellan två personer) kan upprätthållas eller 12 färg-TV-kanaler kan sändas.

Man skall nu snart bestämma om en helt ny satellit, Intelsat-5. Men eftersom denna inte hinner bli färdig i tid för att tillgodose trafikbehoven, är man tvungen att ta till en interimssatellit, Intelsat-4A. Den skall få en kapacitet av 6 000 tvåvägssamtal som primärsatellit över Atlanten (med nominellt 9 000 tvåvägssamtal). Sex satelliter av denna typ har beställts och den första är redan uppsänd. Alla skall vara i drift så snart som möjligt och redan 1979 ersättas med Intelsat-5, vars kapacitet blir mångdubbelt större, eller ca 25 000 tvåvägstalkkanaler!

Detta uppnår man inte genom att bygga än större satelliter, vilket inte är möjligt på grund av bäraraketens begränsade last-

Intersputniksystemets ryska Molinasatelliter ses här i sin långa elliptiska bana runt jorden med högsta punkt över Sovjet. Till v överst Intelsat-5, som blir morgondagens telesatellit och ska få 25 000 tal-kanaler. Nederst en del olika kommunikationssatelliter för regionalt bruk, som alla tas i drift inom en fem-årsperiod.

Intelsats globala kommunikationsnät såsom det ser ut idag kan ses på teckningen. Av de 91 medlemsländerna har ett 60-tal sammanlagt 80 markstationer och 105 mottagarantennar. Sju Intelsat-satelliter av typ nr-4 finns nu i synkronbana och samtliga skall ersättas med Intelsat-4A, som ses till v nederst på teckningen.

förmåga, (de är av typ Atlas-Centaur), men genom att stabilisera satelliten med andra medel än att låta den rotera kring sin axel och därigenom uppnå stabilisation. Sistnämnda kallas för "spinners" och de kan endast utnyttja en tredjedel av sina solceller, medan Intelsat-5 kan riktas med samtliga solcellerna konstant mot solen och så att säga därigenom mottar mer solenergi, som i cellerna omsätts till elström.

Näst största telesatellitorganisation är i öst

Världens andra stora kommunikationsnät är Intersputnikorganisationen, som bygger på Orbitasystemets Molniatelesatelliter. Nio socialistiska länder signerade Intersputnikavtalet i augusti 1971, och snart inlemmas fler stater. Molniasatelliterna kretsar inte, som Intelsatsatelliterna, i synkronbana runt jorden utan i starkt elliptiska banor med sin lägsta höjd, perigeum, på ca 500 km och högsta höjd apogeum — över Sovjet — på ca 40 000 km. Omloppstiden är 12 timmar och inklinationen omkring 65 grader. Över 30 Molniasatelliter har sätts upp sedan april 1965.

Nuvarande system består av åtta aktiva Molniasatelliter, som kretsar i par med 90 graders mellanavstånd runt jorden. Detta på sådant sätt att Intersputniknätet alltid har förbindelse med fyra Molnias samtidigt. Tre olika typer finns, Molnia 1 och 2, vilka är kapabla till TV-sändning i svart/vitt och Molnia 3, som har färgkapacitet. Den första Molnia 3 uppsändes den 21 november 1974 och används för den "heta linjen" mellan Washington och Moskva. Den andra Molnia 3 placerades i läge den 14 april i år och nyss uppsändes en tredje satellit av denna typ. Intersputnikorganisationen förfogar över mer än 40 markstationer, som alla ingår i Orbitasystemet.

Eftersom Molnia inte kretsar runt jorden i stationärbana, utan ständigt förflyttar sig längs himlavalvet i elliptiska banor, måste de följas av markstationernas antenner. Detta är en nackdel, och det kan ge upphov till störningar av diverse slag. Det är därför Sovjet i framtiden skall upprätta ett satellitsystem baserat på synkronsatelliter. Hittills har tre sådana synkronsatelliter uppsänts, de har fått benämningen stationar. Men Sovjet är också intresserat av Intelsatorganisationen och har träffat en preliminär överenskommelse om att få disponera kanaler på Intelsatsatelliter. En markstation för kommunikation via Intelsat har just färdigställts vid staden Lvov i Ukraina nära den polska gränsen. Via Intelsat skall förbindelse upprätthållas med USA, Kanada och Mexiko. TV-sändningar och teletrafik skall man utbyta med varandra. Många länder har också behov av att ha ett alldeles eget telesatellitnät för regionalt bruk. Därmed vidgas möjligheterna för direkt TV till hemmen, samt datautväxling mellan olika industrier, sjukhus och andra institutioner, som nu är hänvisade till andra kommunikationsmedel.

Världens telekommunikationsnät har därmed genomgått en drastisk förändring, sedan tillkomsten av telesatelliterna för 13 år sedan! Från teleförbindelse som i en början till största delen gick via kabel mellan kontinenterna och länderna, har allt nu övergått till att bli rymdburet. Denna utveckling förutsågs redan på 1930-talet av den kände engelske rymdvisionären Arthur C Clarke, som allmänt kallas "the Prophet of the Space Age", rymdålderns profet. Samme Arthur Clarke som på 1930-talet förutsåg telekommunikation via satellit har mer att säga oss i dag om framtiden. Han förutser en våldsam utveckling av telesatelliterna. Vägen har ju redan gått från gårdagens Early Bird med 240 talkanaler till dagens med 9 000 kanaler, som om några år stiger till 25 000 tvåvägstalkkanaler per satellit. Clarke förutser nu att kapaciteten före seklets slut skall ha ökat till 100 000 talkanaler per satellit, och att vi inom 30 år har ett rymdkommunikationsnät, som skulle kunna tillåta, att alla jordens människor talar samtidigt med varandra!

Världens nationer skaffar satelliter

Kanada och USA är de första länder, som förfogar över regionala satellitnät. Många andra länder ligger i startgroparna, bl a Argentina, Algeriet, Arabstaterna, Australien, Brasilien, Chile, Frankrike, Indonesien, Italien, Iran, Indien, Japan, Tyskland, etc. Vi skall inte nämna vad för slags system alla dessa länder tänker skaffa sig, men några är intressanta ur teknisk synvinkel.

Kanada, som nu har tre egna satelliter i synkronbana, (av typ Anik — vilket är eskimåspråk och betyder broder), skall sända upp en experimentsatellit avsedd för sändning till små och billiga mottagarstationer, som kan utrustas med antenner med en parabolantenn av endast 2 meter. Därigenom kan olika städer skaffa sig var sin mottagarstation och sedan via kabel sprida ut nätet över regionen runtomkring.

Tyskland förbereder en regional TV-satellit av ännu mer avancerad konstruktion, vilken skall sändas upp i slutet av 70-talet. Satelliten skall sända TV direkt till hemmen och kallas HLS, Hochleistungs-Satellite. Den skall byggas av två konsortier, i vilka bl a ingår AEG-Telefunken.

I USA finns ett mycket omfattande telesatellitnät, som nästa år förfogar över hela sex satelliter av typ Intelsat 4-A, dessutom finns där Wester-nätet med synkronsatelliter av typ Anik.

Till sist vår egen kontinent Europa: där bygger rymdorganisationen Esro en kommunikationssatellit kallad OTS, där Saab-Scania också medverkar. OTS skall i slutet av nästa år placeras i synkronbana och hålla sig kvar där vid en punkt som ligger 35 800 km över Libreville i Gabon.

Florent Sickenga

I Langley, Virginia, ligger CIA:s väldiga högkvarter. Bl a härifrån har kampanjen mot UFO förts med alla medel.

CIA OCH DE FLYGANDE TEFATEN

Av Thorvald Berthelsen

Hemligstämpling i UFO-frågan existerar, men inte som många tror genom traditionell censur. Det står varje dagstidning, övrig press och alla förlag fritt att publicera vad som helst i UFO-debatten.

Själva censuren i massmedia är mer sofistikerad och går i korthet ut på att styra attityden till UFO-fenomenen.

Bakgrunden till denna verksamhet är den s.k. Robertson-panelen, som genomfördes av CIA den 14–18 januari 1953. Panelens direktiv och resultat var bl.a., att de nationella säkerhetsorganisationerna omedelbart skred till verket med att avlägsna den speciella status, som de flygande tefaten hade uppnått och, som det hette, den aura av mystik, som omgav dem.

Det har i svenska massmedia under senare tid publicerats den ena skandalen efter den andra inom denna jätteorganisation. Kopplingen CIA kontra UFO har dock aldrig berörts med ett ord. Kanske detta beror på bristande information eller den systematiska attitydpåverkan som Robertsonpanelen resulterade i, och som fortfarande dominerar.

CIA (Central Intelligence Agency) startades 1947 som en direkt fortsättning på den amerikanska spionorganisationen OSS. En bidragande orsak till att CIA kom i gång så snabbt var bl.a. de sex militärflygplanen från Fort Lauderdalebasen, som försvann över Bermudatriangeln den 5 december 1945.

Tillsammans med de tusentals UFO-observationer som rapporterades i slutskedet av andra världskriget och under år 1946 utgjorde detta skäl nog till att dra öronen åt sig. Kanske mest för

att man inte visste varifrån inkräktarna kom i dessa oidentifierade flygande föremål. Dock var en sak fullständigt klar: Man ville inte drabbas av ett nytt Pearl Harbour!

— Det är helt grundlösa rykten, som påstår att de flygande tefaten kommer från Spanien och att deras besättningar består av spanjorer. Detta sade general Carl Spaatz, stabschef i amerikanska flygvapnet, vid en presskonferens 1948. Ett häpnadsväckande uttalande eftersom en tillbakablick i UFO-litteraturen inte har kunnat påvisa ett sådant rykte. Detta tyder på att amerikanska flygvapnet år 1948 ägde kännedom om smärta, mörkhyade UFO-piloter, långt innan ufologer började ta observationer av UFO-besättningar på allvar.

En av USA:s största och inflytelserikaste militära ledare general Douglas MacArthur, en ganska friskspråkig herre som ibland sa mer än vad som egentligen var meningen, sade inför pressen den 9 oktober 1954:

— Världens nationer måste ena sig, ty nästa krig kommer att bli ett interplanetariskt krig. Världens nationer måste en dag bilda en gemensam skyddsbarriär mot attack från människor från andra planeter.

Trots att amerikanska flygvapnet i dag bestrider det, undersöker de fortlöpande UFO-fall. Detta har skett utöver redan kända projekt genom ytterligare två sådana, nämligen "Old New Moon" och "Project Blue Paper".

En kvinna med ett ansvarsfyllt arbete vid en radiostation i New Mexico, mottog en dag 1966 ett meddelande från stationschefen. Denne hade varit ute och kontrollerat rapporter om ett UFO, som sades ha kraschlandat på ett fält och försökt spåra ett rykte om att delar av UFOt förvarades i en lada. I sitt upphetsade meddelande till nyhetsrummet, bestyrkte han rapporten om UFO-kraschen. Han försäkrade också, att han sett hur metalldelar från UFOt blivit stuvade ombord på ett av flygvapnets plan, destinerat till Wright-Pattersonflygbasen i Dayton, Ohio.

När kvinnan började sända det fantastiska meddelandet på teleprintern till deras två andra radiostationer, framträdde en rad mitt i hennes text, med det officiella meddelandet: **Fullfölj inte denna överföring!**

Major Donald Keyhoe gör gällande att CIA alltid har kontrollerat nedtystandet av officiell UFI-information.

Grunden för förlöjligande av aktningvärda UFO-observatörer och vittnen blev också fastställd 1953 i flygvapnets stadga 200-2. Den gavs ut av amerikanska underrättelsetjänsten och man kunde bl.a. läsa följande: "Informationer beträffande iakttagelser skall offentliggöras för pressen eller allmänheten av befälhavaren vid flygbasen, endast om de har kunnat identifieras som vanliga eller kända objekt".

Den första mörkläggningen gjordes som skälighets säkerhet under andra världskriget. Sedan dess har underrättelsetjänsten fortsatt att skylla över UFO-akttagelser.

Häpnadsväckande, påhittade uppgifter har periodvis spridits ut bland allmänheten. I dem heter det att UFO är hallucinationer eller föremål som kan förklaras på ett naturligt sätt.

Som ett exempel kan nämnas att vi ju här i Sverige begåvats med Eugen Semitjovs bok "De otroliga tefaten". Men observera noga, att jag med detta exempel inte försöker påskina att herr Semitjov har något samröre med någon underrättelseorganisation.

Major Donald Keyhoe, en kunnig UFO-auktoritet som varit verksam som ordförande i "Nationella undersökningskommittén för luftfenomen, NICAP", gör gällande att CIA alltid har kontrollerat nedtystandet av officiell UFO-information. Majoren säger att han har fått uppgifterna av framlidne kaptenen Edward J. Ruppelt, föregående chefen för "Project Blue Book".

"Vi har fått order att om möjligt hemlighålla observationer, men om ett envist rykte kommer ut, skall vi snabbt publicera en förklaring. Hitta på någonting för att tysta ned saken så fort som möjligt och även förlöjliga vittnen, särskilt om vi inte kan formulera ett riktigt svar. Vi tvingas även misstro våra egna piloter. Detta är den kalla verkligheten, men vi kan inte trotsa CIA".

Keyhoe hävdar att hemliga UFO-undersökningsprojekt fullföljs dag, enligt hans vän överstelöjtnant Lou Corbin. Denne f.d. officer i den militära underrättelsetjänsten, är nu reporter vid radiostationen WFBR i Baltimore, Maryland. Majoren citerar Corbin: "Trots att flygvapnet förnekar det, undersöker det ändå UFO-fall. Detta har skett genom två projekt, "Old New Moon" och "Project Blue Paper", UFO:n är inga fria fantasier.

Är det CIA som ligger bakom de kontinuerliga och hårt bevakade UFO-undersökningarna? Det finns tecken på att det kan finnas en annan, ännu mer hemlig underrättelsetjänst. En f.d. Vita Husmedhjälpare som studerat säkerhetstjänst i 18 månader, samla-

de för presidenten 38 säkerhetsklasser som ligger över topphemlig nivå, och ändå är det inte alla! När president Nixon ingrep för att fullfölja undersökningsresultatet, innehöll hans hemligstämplingsreform inte mindre än 45 olika säkerhetsindelningsklasser.

Senator Barry Goldwater, f.d. generalmajor i flygvapenreserven, hade uppenbarligen inte den rätta säkerhetsinformationen klar för sig. När han ville studera dokument om UFO-undersökningar vid Wright-Patterson-flygbasen blev han helt stoppad i sina försök. Då han inte ville ge upp så lätt, gick han till förre chefen för strategiska luftkommandot, general Curtis Le May, för att få tillåtelse att titta i UFO-dokument. General Le May vägrade bryskt att ge honom denna tillåtelse.

Under 1973 avslöjade en senatskommitté för hemligstämplade och konfidentiella dokument, så hemliga, att även dess namn var okänt, en grupp, som lätt kunde inkludera UFO-undersökningar i sin verksamhet.

Kommittén utkom med en rapport den 12 oktober, där man föreslog att regeringen skulle uppge hela budgetbeloppet för varje grupp som är engagerad i hemligstämplade aktiviteter. Denna rapport publicerades i kongressens kvartalsvis utkommande skrift. Utsläppandet av rapporten förutsattes ge kongressen en uppfattning om de belopp som finansierar säkerhetsverksamheten och hur de används. Rapporten omfattade CIA, försvarets underrättelsetjänst, nationella säkerhetstjänsten och NRO, som exempel på säkerhetsgrupper som kongressen bör veta mera om.

De flesta känner till de tre första organisationerna, men NRO (National Reconnaissance Office) kom som en chock. Eller som en underrättelsetjänsteman sa: För sjutton, även initialerna är nog påhittade!

Det anonyma NRO spenderar nästan en miljard dollar om året på högflygsrekognoseringar. Både satelliter och flygplan används. NRO leder kontrollen över ett antal säkerhetsorganisationer enligt avtal dem emellan. I CIA:s akt från 1949 är organisationen liksom många andra undantagen, från normal budgetredovisning till kongressen, vilket normalt fordras av federala departement. Detta underlättar hemlighållandet av organisationens existens.

Ett lagförslag av USA:s regering kommer att hindra journalister och reportrar från att avslöja något om flygande tefat, om det får stöd av president Ford. Lagen är kallad "Criminal Code Reform act of 1974". Den är en långtgående lag som gör det olagligt för en person att medvetet förmedla information rörande den nationella säkerheten till någon som inte är berättigad att ta emot den. Nuvarande lag definierar inte "nationell säkerhetsinformation". Men den nya lagen definierar långtgående, information rörande den nationella säkerheten som vilken information som helst. Utan hänsyn till ursprung som har samband med militär förmåga, planer, kommunikationer, installationer, vapenmängd, vapenutveckling eller forskning, underrättelseaktiviteter eller främmande kontakter, som rör det nationella försvaret.

Särskilt underrättelseaktiviteter kan hänföras till UFO-information och eftersom löst formulerade lagar kan tänjas som gummi, skulle frasen "främmande relationer" kunna tolkas som utomjordiska kontakter.

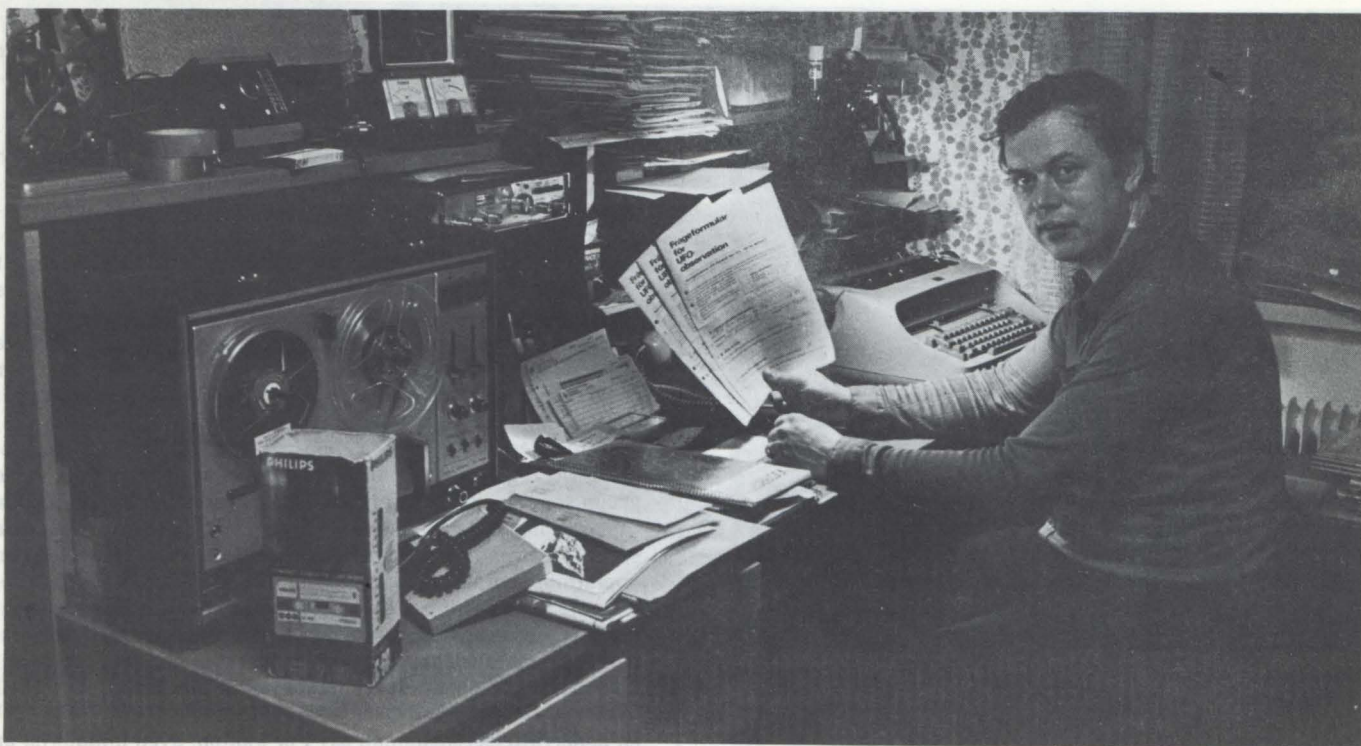
Fientliga röster hörs kring det ständiga UFO-mysteriet. Kanske finns det ett behov av säkerhet, men inte ur den synpunkten att allmänheten skulle vifta bort faktum att vi inte är centrum i universum. Trots allt har människorna lärt sig att kämpa mot motgångar förut.

Det bör understrykas att vid upprättandet av rymdkontakter skulle mycket ändras i dagens samhälle. Kontakt med intelligenser från universum skulle ge oss ett ökat framtidskridande på teknologins och energins område, vilket t.ex. knappast skulle glädja de väldiga oljebolagen. Detta skulle radikalt påverka affärsliv, ekonomi och internationell handel.

Kanske skulle en enhetlig jordisk regering och försoning mellan länder med olika politiska ideologier bli nästa logiska steg. Skämtet "ta mig till er ledare" är egentligen inte så roligt på en planet som inte har någon "ledare".

Det har funnits två sidor i UFO-frågan: den ena blottad endast inför en handfull säkerhetschefer bakom stängda dörrar.

Den stora frågan som måste ställas är: vem är rädd att erkänna regelbundna observationer av främmande farkoster på vår himmel? Och varför?

Någon nyhetstorka är det inte fråga om konstaterar Thorvald Berthelsen i Köpings UFO-förening. Istället vädjar han till UFO-Sv. många fältforskare.

HAR DET HÄNT NÅT?

Av Thorvald Berthelsen

Ja, det är den stående frågan vid kontakter mellan olika UFO-grupper, fältforskare och aktiva ufologer. Arbetar man aktivt och sitter centralt är man givetvis informerad.

Men hur är det med UFO-Informationens läsare? Många kanske får den uppfattningen att det inte inrapporteras några färsk observationer. Någon nyhetstorka råder inte, men vems är felet? Vi är överhopade med nytt färskt material, men saken är den att vi inte har resurser till att bearbeta allt.

Riksorganisationen UFO-Sverige har idag över sextio fältforskare och utredare. Det är på dessa det hänger. Fältforskaren skall ta egna initiativ och arbeta självständigt. Det är ju detta som är syftet med verksamheten. Så fort han får kännedom om en intressant observation, i ortspressen eller på andra vägar, skall han snarast, beväpnad med bandspelare, kamera och frågeformulär skrida till verket. Om då UFO-intresset kommer i fjärde hand så blir resultatet där efter.

UFO-Sveriges rapportcentral utvärderar, utför kompletterande undersökningar och arkiverar inkommet material. Det intressantaste presenteras i form av artiklar i vår medlemstidning. Pressläggningstiden är ungefär tre månader och tidigast efter denna period kan nytt material presenteras.

Däremot har vi inte resurser att ringa upp olika fältforskare och be dem gång på gång, att utreda den eller den händelsen.

Med ovanstående vänder jag mig till mer eller mindre passiva fältforskare. Bollen är er!!

Vi skall här presentera ett sammandrag av de observationer som gjorts under sommarmånaderna, den tid antalet iakttagelser brukar vara minst. Underlaget är ifyllda frågeformulär, telefonintervjuer, tidningsartiklar och personliga besök.

Ett varmt tack till de fältforskare som medverkat med detta material.

Kyrkoherde såg lysande föremål

Lungsund, Värmland, 2 maj klockan 22.28.

Kyrkoherde Sven Röjder var ute och rastade sin hund vid denna tidpunkt, han berättar för UFO-Sveriges representant:

— Jag gick i riktning mot prästgården då det plötsligt ljusnade så att marken upplystes. Då jag såg åt öster upptäckte jag ett föremål som flög norrut på 30–35 graders höjd.

— Marken sluttade sakta uppåt och föremålet försvann så småningom bakom trädtopparna och hustaken. Det lyste klart vitt, men var inte bländande. Objektet försvann norrut helt ljudlöst. Storleken var ungefär som fullmånen.

Fasta konturer

Ludvika, Dalarna, 2 maj klockan 22.30

Bosse Rindeskär iakttog tillsammans med Ola Lindholm,

Georg Jansson och Benny Jonsson, ett föremål över Ludvika. Han berättar för UFO-Sveriges representant i Falun:

— Vi satt på en bänk vid gågatan då vi plötsligt såg ett ljussken komma fram bakom ett hus i riktning SSO. Min första tanke var att det kommit in något rymdskrot i atmosfären. Men föremålet syntes gå horisontellt och hade ett fast sken. Det var runt, med fasta konturer och ingen eldsvans efter.

— Storleken var ungefär som halva månens yta. Det lös med ett blåvitt sken ungefär som en kvicksilverlampa. Vi såg det försvinna bakom ett hus mot NNV.

— Det hade regnat just innan vi iakttog föremålet, men några minuter senare var det så klart att vi kunde se en satellit som passerade.

Passerade bakom moln

Grycksbo, Dalarna, 2 maj klockan 22.45

Flera observatörer, bl a Kenneth Momkvist, iakttog över horisonten i öster ett stort ljusstarkt föremål som rörde sig från syd mot norr. Det befann sig på stort avstånd och gick ibland bakom molnbankar. Föremålet lyste med ett bländande blågrönt sken.

Och under moln

Rättvik, Dalarna, 2 maj klockan 23.00.

Lars Pettersson och Thomas Mårs bilade mellan Leksand mot Rättvik och upptäckte i höjd med Leksand—Sätra ett intensivt ljus som kom från öster och som drog vidare mot väster. Det passerade på låg höjd, men med hög hastighet och det syntes tydligt innan det försvann in i ett moln. Det verkade gå under molnen innan det drog sig uppåt och försvann.

Långsamt stjärnfall

Munkedal, Bohuslän, 5 maj klockan 22.30

Olle Karlsson kunde i en halv minut följa ett fenomen som han liknar vid "ett långsamt stjärnfall". Han stod i trädgården när han fick se ett lysande ljus vandra långsamt från norr mot söder. Då och då stannade det upp någon sekund. Det rörde sig även i sick-sack.

Ljusklot skrämd fem

Håbol, Dalsland, 5 maj klockan 23.30

Ett ljusklot observerades av fem personer i en villa i Håbol. En 23-årig fru i sällskapet berättar för UFO-Sveriges utsände:

— Vi skulle precis gå och lägga oss då familjens yngste son ropade att han såg något konstigt ovanför trädtopparna. Vi upptäckte något som först såg ut som en stjärna som åkte på himlen. Men det var det inte.

— Efter några minuter försvann det bakom trädtopparna för att efter ytterligare några minuter komma tillbaka upp med ett svagt sken. Ljusskenet ökade ungefär som när man skruvar upp en fotogenlampa. Det blev starkare och starkare och sedan satte det fart rakt emot oss. Det verkade komma uppifrån grantopparna ned mot villan i ganska hög fart.

— Det sista jag såg var när det befann sig alldeles bakom grenarna utanför fönstret och storleken då var som en fotboll. Vi vågade inte titta längre utan flydde ner i bilen.

— I bilen fanns en schäferhund på 18 månader. Hunden morrade och gnydde och verkade rädd. Vi for in till Ed och anmälde det inträffade för polisen.

Samtliga var mycket uppskrämda men övertalades av polis att åter medfölja till Håbol där en undersökning gjordes utan att något tillkom som kan klarlägga observationen. Ett kalhygge där ljusklotet gick ned har undersökts men inte givit några spår.

Objekt iaktogs en timma

Skövde, 20 maj klockan 23.05.

I över en timma iaktogs ett kraftigt lysande föremål då det passerade i nordvästlig riktning. Objektet beskrevs vara fyra-fem gånger större än Polstjärnan och upptäcktes först vid Skultorp. Det avgav ett kraftigt gulrött sken. Föremålet försvann så småningom vid horisonten bortom Väneren.

Ögonsveda av ljusklot

Hytebruk, Småland, 24 maj vid 21-tiden

Fru Anna-Greta Eriksson berättar om en skakande upplevelse:

— Jag och två av mina söner hade just släppt av min sons flickvän vid Färgaryd och var på väg hemåt. Det var vid Färgaryds kyrka som det för oss oförklarliga inträffade.

— Plötsligt fick jag se något på himlen som liknade ett stjärnfall. Ljusklotet sjönk med hög hastighet mot träden. Jag körde vidare för att komma fram till en glänta där jag bättre kunde iaktta skådespelet.

— Men då! Vi fick se ett starkt lysande klot gå i en cirkelbåge, precis som om det styrdes på något sätt. Klotet vände och kom emot oss. Ljusskenet blev starkare och starkare och ju närmare det kom, desto mer tappade det sin ursprungliga form.

— Jag släckte ljuset på bilen. Det hela hade blivit mycket otäckt. Men plötsligt kom inte klotet emot oss längre utan försvann. Eller rättare sagt — det upplöstes och i och med att det försvann tog det dimman med sig.

— När vi sedan mycket uppskrämda åkte hemåt hade dimman som varit mycket påtaglig bara fem minuter tidigare, helt försvunnit.

— Dagen efter händelsen hade vi alla tre ont i ögonen, vilket säkert hade sin förklaring i det oerhört starka ljussken klotet hade utstrålat. Min yngste son, tio år, var dagen efter mycket chockad.

Gulrött klot

Hedemora, Dalarna, 27 maj klockan 20.00

Två personer vid Hamreängarna, utanför Hedemora, iakttog ett klot med gul-rött sken som förflyttade sig relativt snabbt norrut. Föremålet gick under molnen och inget ljud kunde uppfattas.

Militär observation

Ljusdal, Hälsingland, 29 maj klockan 22.30

Militär personal observerade vid Nore Camping ett starkt ljussken som rörde sig i väst-östlig riktning. Efter en stund, i höjd med centralorten, ändrade ljuskroppen riktning och vek av i en båge över samhället och fortsatte sedan i öst-västlig riktning.

— Det var en mycket kraftig ljusstyrka från föremålet som av iakttagarna uppskattades till storleken av en dubbel stjärna. Fenomenet kunde iaktas i en dryg timmes tid.

Tre rör på tvären

Skänninge, Östergötland, 4 juni vid 15-tiden

Maskinist Holger Lindén observerade på eftermiddagen tre föremål:

— Ett av objekten såg ut att ligga före de övriga två som flög i bredd, berättar herr Lindén.

— De liknade från det håll jag såg dem, närmast som rör, som flög framåt på tvären. De verkade gå på låg höjd och hastigheten var avsevärd.

— Föremålen framträdde mycket tydligt mot de mörka åskmolnen.

Trollbundna

Brömsebro, Blekinge, 6 juni vid 23-tiden

Makarna Gustaf och Stina Nilsson observerade ett lysande klot som flög mot norr. Klotet beskrivs som vackert medan observatörerna kände sig trollbundna av skådespelet.

Skall jag dö på detta sätt?

Lycksele, Lappland, 8 juni klockan 16.00.

Makarna Kristina och Thorvald Domej färdades i bil från Asele mot Lycksele. Plötsligt upptäckte de ett gråfärgat runt föremål som kom skevande i vägens längdriktning mot deras bil. Det tycktes som om föremålet skulle träffa bilen och fru Domej tog skydd bakom instrumentpanelen.

— Jag hann bara tänka "skall jag dö på detta sätt", berättar herr Domej. Föremålet susade förbi bilen och försvann bakom den täta granskogen.

Domej stannade för att undersöka området men kunde inte upptäcka objektet.

Lysande klot med antenner

Smålandsstenar/Värnamobygden, 20 juni klockan 22.20

Ett lysande klot passerade området under midsommaraftonen och kunde studeras av många människor. Utanför Bor iakttog Karin och Berton Sköld föremålet. Herr Sköld berättar för UFO-Sveriges representant:

— Min fru och jag tog en kvällspromenad. Då vi passerade via-dukten över järnvägen uppenbarade sig ett starkt ljussken. Det var klart väder och fri sikt så vi kunde noga studera fenomenet.

— Det var ett stort klot med starkt gulrött sken. Det passerade från nordväst med jämn hastighet och gick alldeles ljudlöst över våra huvuden, uppskattningsvis under 20 sekunder.

— Efter passagen upplöstes klotet i små kulor, vilka sedan helt försvann.

Två anonyma kvinnor i Anderstorp berättar om samma objekt:

— Vi såg ett stort lysande föremål över hustaken. Det gick inte särskilt fort. — Sedan föremålet passerat över oss kunde vi urskilja att det stack ut något som liknade spröt och att även dessa avgav ett starkt ljussken.

Fru Tyra Pettersson i Smålandsstenar har följande att säga om observationen:

— Jag befann mig ute på gårdsplanen vid sommarstugan då jag plötsligt varseblev ett starkt ljussken mellan trädtopparna.

— Först tänkte jag att det rörde sig om ett stjärnfall, men tyckte skenet var för starkt. Jag fick se ett lysande klot helt ljudlöst komma svävande på relativt låg höjd. Det märkliga var att klotet inte dalade neråt utan gick på samma höjd och med jämn hastighet. Efter en halv minut försvann det bortom skogen.

Försvann plötsligt

Stora Skedvi, Dalarna, 26 juni vid 23-tiden

Ett starkt klotformat lysande föremål observerades på himlen över Stora Skedvi. En av iakttagarna Ann-Marie Bastmark berättar:

— Klotet kom närmare. Det starka ljuset var kvar i ungefär fem minuter innan det plötsligt bara försvann. Det kändes faktiskt lite obehagligt.

Överstelöjtnant: Visst finns det UFO Tage Eriksson, FOA, börjar hålla med

Gislaved, Småland, 5 augusti klockan 22.30

Flera personer iakttog denna kväll UFO:n över området. Fotograf Anders Ingemar Andersson berättar i Värnamo-Tidningen:

— Jag är flygare själv och vet hur flygplan fungerar och ser ut, dag som natt, och det här var definitivt inga flygplan!

— Först noterade vi ett blinkande ljus som förflyttade sig oerhört snabbt över himlavalvet, men det kan ha varit en sk rullande satellit. Men vad det andra kan vara har vi ingen aning om.

De andra föremålen beskrivs som cigarrformade och som flög i formation. Andersson satt ute i trädgården tillsammans med bl a journalisten Christina Wigardt vid iakttagelsen.

Det märkliga med denna i och för sig helt alldagliga UFO-observation är överstelöjtnantens vid flygflottiljen i Halmstad, Sten Dalborg, uttalande i flera tidningar:

— Vi har diskuterat det här väldigt mycket eftersom vi gjort många oförklarliga observationer och iakttagit underliga saker på radar. Det är mycket som vi inte har förklaringar på ännu. Om det är utomjordiska besökare vet vi inte.

Sten Dalborg påpekar att han känner och har träffat tillräckligt många som varit tvärsäkra på att de sett föremål som man inte kunnat identifiera för att ta för givet att de inte skulle existera. Bl a har ett flertal militärflygare sett cigarrformade föremål i luften.

— Vad detta kan vara vet man inte heller. Men är det flygande föremål från andra planeter så är deras teknologi oerhört avancerad, slutar överstelöjtnant Dalborg.

Laborator Tage Eriksson på FOA säger också han i Värnamo-Tidningen:

— Jag tror att det finns tekniskt högt utvecklade civilisationer på andra planeter.

Han säger vidare att det faller inom möjligheternas gräns att andra planeter har spaningssatelliter som försöker luska ut vad som händer på Jorden. Men det finns ingen anledning för dem att komma hit själva.

Sockertoppsliknande

Stockaryd, Småland, 9 augusti klockan 01.00

Fru Wivan Gustavsson vaknade av värmen och gick ut i vardagsrummet för att öppna fönstret. Hon berättar följande:

— Då jag öppnade, såg jag i sydväst ett egendomligt sken som rörde sig sakta över himlen i en vid båge. — Föremålet var sockertoppsliknande och lös i brodrött och gul färg. Det tycktes flyga från Lammhultstrakten mot Stockaryd.

— Det är omöjligt att säga hur högt, hur långt bort eller hur stort det var. Jag följde det med blicken tills det försvann bortom skogsbrynet.

Flera guldglänsande objekt

Trollhättan, 9 augusti

Flera personer i Strömslund observerade under eftermiddagen och kvällen flygande föremål högt uppe i luften, som de bedömde kunde vara UFO:n.

De märkliga guldglänsande objekten syntes bl a över Torsredsvägen. Aven den 8 augusti rapporterades främmande föremål över området. Dessa hade ett starkt lysande rött sken.

Rytmask rörelse

Eksjö, 11 august klockan 21.00

Två personer vilka befann sig på en balkong i centrum av Eksjö upptäckte ett ljussken stort som "fyra normala stjärnor". Föremålet stod stilla rakt över dem för att sedan starta och försvinna ljudlöst söderut.

Ljusskenet tilltog vid starten men försvagades sedan i en rytmisk rörelse tills det helt försvann vid horisonten.

Jättestor fotboll

Aneby, Småland, 14 augusti vid 23-tiden

Fru Anna-Lisa Hjalmarsson iakttog tillsammans med sin 24-åriga dotter Christina ett antal mycket starka ljus på låg höjd. Dessa har identifierats som lysraketer vilka sköts upp vid övningar med I-12. Däremot observerade båda en timme senare ett ännu så länge oförklarligt fenomen.

— Det kom ett stort klart skinande klot som närmast liknade en jättestor fotboll. Klotet kom från väster och gick mot öst. Det hördes ett ljud som liknar det man hör från ett tåg på mycket långt håll.

Riktigt kusligt

Hunseberg, Småland, 16 augusti klockan 23.45

Fyra ynglingar i 22-årsåldern, Per Gustavsson, Roger Rundbom, Kaj Lander och Sven Lindberg berättar:

— Vi gjorde iakttagelsen under 10–15 minuter. Det var en lysande rund kropp som avgav ett böljande sken. Den bara fanns där plötsligt, ungefär 300–400 meter uppe i luften. Det var riktigt kusligt, berättar pojkarna. Plötsligt försvann föremålet.

Enormt ljusklot

Mellerud, Dalsland, 17 augusti klockan 00.30

Fyra personer från Svalungebyn har för UFO-Sverige berättat om ett enormt ljusklot. Nämda natt stod de ute på gårdsplanen då de plötsligt varseblev ett starkt röd-orange ljusklot bakom en ca 20 meter hög silo. Ljusklotet lyste även genom fönster på silon och var av fast styrka.

Inuti ljusklotet syntes ett mindre föremål av jämförelsevis en tennisbolls storlek.

Efter ca fem minuter avtog ljusstyrkan och objektet försvann.

SÖKAREN

— en *mycket bra* tidskrift för livsåskådningsfrågor. 1975 har den innehållit bl a följande artiklar:

Gellers klärvoajans äkta!

- ☐ Fenomenet Däniken,
- ☐ Astrologins återkomst
- ☐ Maslow, mystiker och vetenskapsman
- ☐ Philip Klass och Pascagoula-händelsen
- ☐ I Charles Forts efterföljd
- ☐ Gurun — behövs han?
- ☐ Paul Brunton, en modern mystiker
- ☐ Religionsreportage från Sri Lanka
- ☐ Sherlock Philip Klass
- ☐ Hare Krishna-rörelsen
- ☐ Parapsykologi och vidskepelse

Bl.a. följande skribenter har medverkat: Roland Adlerberth, Alf Ahlberg, Nils-Olof Jacobson, Gustaf Lundgren, Sven Magnusson, Birger Qvarnström, Per Ragnar, Jan-Ove Sundberg och Olle Wedholm.

Tidningen utkommer med 10 illustrerade nummer per år.

Pren.pris: helår 45:—, halvår 24:—.

Gratis provnummer kan erhållas.

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3.
Tel. 08/69 60 27.

1976 ÅRS RIKSSTÄMMA

Reservera redan nu lördagen den 20 mars för UFO-Sveriges riksstämma i ÖREBRO. Detaljerat program kommer att sändas ut senare.

STOR UPPSLUTNING KRING INFORMATIONSKVÄLLARNA

Det nya informationsprogrammet i UFO-frågan vilket under hösten har framställts av Köpings UFO-förening har fått ett mycket positivt mottagande bland allmänheten. Översvallande god presskritik strömmar in.

Stillfilmen har en visningstid av 47 minuter och belyser UFO-frågans olika aspekter. Speakertexten läses av en medarbetare vid Sveriges Radio. Detta tillsammans med musiken är inspelat i stereo vilket förhöjer effekten. Bland kritikerrösterna citerar vi följande:

— Även om man inte vill ta ställning i UFO-debatten så tvingas man att böja sig för de överväldigande fakta som presenteras.

När detta skrivs har första etappen informationsaftnar i UFO-frågan startat. Dessa genomförs i 19 olika städer under november—dec. Vi vill redan nu tacka de medlemmar vilka ekonomiskt bidrar till denna verksamhet genom insättningar till UFO-Sveriges stödfond.

Informationsaftnarna har resulterat i att intresserade vill tränga djupare i UFO-frågan, t ex i form av studiecirklar. Det är därför med stor tacksamhet vi redan nu kan meddela att såväl Studieförbundet Vuxenskolan hjälper oss ekonomiskt med lokalhyror och en del av de mycket höga annonskostnaderna i samband med informationsaftnarna.

Flera studieplaner finns redan utarbetade och de som vill starta en studiecirkel i ufologi kan kontakta dessa bildningsorganisationer på sina resp hemorter. Studieplaner kan rekvideras från t ex Studieförbundet i Köping, Skövde, Karlstad och Jönköping eller från Studieförbundet Vuxenskolan i Uppsala, Skövde, Skara och Ludvika.

Ovanstående sporrar oss att genomföra en andra etapp informationskvällar under februari och mars. Dessa kommer preliminärt att arrangeras på nedanstående platser.

För att kunna utöka listan är vi i behov av flera medlemmar som kan ställa upp och genomföra en informationskväll för allmänheten på sina resp hemorter. Läs igenom sista sidan i UFO-Information nummer 4 och diskutera frågan huruvida ni kan hjälpa till med detta.

Genom denna enorma satsning i förhållande till våra ytterst blygsamma resurser är det nödvändigt att återigen vädja till dem som kan och vill stödja denna utåtriktade verksamhet ekonomiskt, att sända in sitt bidrag till postgirokonto 23 90 52 - 4 UFO-Sveriges Stödfond.

Informationsaftnar kommer prel. att genomföras på följande platser. Fri entré.

KARLSKOGA	kl. 19.00	Tisd 3 feb	i Stadsbiblioteket
LINDESBERG	kl. 19.00	Onsd. 4 feb.	i Lindeskolan
NORA	kl. 19.00	Torsd 5 feb.	i Biblioteket
KOPPARBERG	kl. 19.00	Fred. 6 feb.	i Biblioteket
KATRINEHOLM	kl. 20.00	Månd. 16 feb.	i Stadsbiblioteket
FLEN	kl. 19.00	Tisd. 17 feb.	i Stadshuset sal A
NYKÖPING	kl. 19.00	Onsd. 18 feb.	i Stadsbiblioteket

Meddela intresserade. Kom själv, tag vänner och bekanta med!

UFO:s observeras inte sällan över kraftledningar — kanske är den jordiska elenergin begärlig för farkosterna. Illustration Henry Axbom.

1930-TALET SPÖKFLYGARE SÅGS INTE BARA I NORRLAND

Vem minns väl inte 30-talets spökflygare över Norrland? Men det var faktiskt inte bara Norrland, som överflögs av dessa okända farkoster utan även trakter längre söderut. UFO-Sverige har från dessa överflygningar valt ut ett fall från Sävsjötrakten. Tyvärr är den exakta tidpunkten inte känd, men händelsen är icke desto mindre intressant.

Så här berättar herr T. Lang, som var en av observatörerna av händelsen över Vallsjö kyrka ca 4 km från Sävsjö.

— Jag har varit i USA och där sett både ballonger, luftskepp och vanliga flygplan, berättar han, men aldrig har jag skådat något liknande detta. Det var vackert att se detta okända fenomen.

Ar, månad och dag har Lang glömt men han håller för troligt, att det var en lördag eller söndag vid 18-tiden. Han minns att han vid den tiden läste mycket om spökflygarna över Norrland. Men han satte inte detta i samband med den händelse, som utspelades över Sävsjö.

Lang befann sig med sin fru och sina två barn strax öster om Vallsjö kyrka. Ett av barnen ropade då: "Titta pappa!" De såg då ett stort föremål som tycktes vara lika stort som månen, då den är närmast jorden. Det var kopparrött till färgen och kom med hög hastighet mot familjen Lang.

Med ens var det åter borta. Kvar fanns ett töcken eller ett slags dimslöja.

— Jag sade till de andra att försöka se så mycket som möjligt och försöka komma ihåg vad de sett. Jag frågade dem sedan en efter en om vad de iakttagit och det visade sig då, att de alla gjort samma observation.

— När föremålet försvann, stod vi där rådvilla och visste inte riktigt vad vi skulle göra. Vi började gå mot mitt föräldrahem. Vi var ensamma i området och såg heller inte till några bilar eller flygplan. Plötsligt kom åter föremålet i sikte. Vi såg det både framifrån och från sidan och sedan bakifrån. Det verkade runt och hade inga utskjutande delar. Vi såg hur det ökade hastighe-

ten. Det lyste nu ljusblått och satte fart mot en kraftledning. Där stannade föremålet tvärt och liksom hängde över elledningarna i ungefär fem minuter.

— Vi stod på vägen och bara tittade. Jag drog mig bakåt och just då försvann föremålet rakt uppåt med otrolig hastighet. Det såg ut som en blix och syntes därefter som en avlägsen stjärna långt uppe på himlavalvet. Sedan försvann det och kvar var bara den egendomliga, molnliknande slöja, som tycktes dölja farkostens väg.

Lang och hans familj stod kvar på vägen och tvekade om de skulle fortsätta till hans föräldrar eller kanske vända om. Han tyckte att det var något mycket vackert han sett och det slog honom, att han egentligen gärna ville uppleva händelsen en gång till. Då hörde han i huvudet en röst som sade: Visst kan du se det igen! Titta uppåt! Han följde uppmaningen och fick då se det märkvärdiga töcknet dela sig som om man skurit itu det med kniv.

Halvorna gled isär, och där uppe fanns farkosten som en jättestor stjärna. Han hörde åter rösten inom sig som denna gång uppmanade honom att "tala om för människorna" vad han sett. Mjukt och tyst steg farkosten uppåt för att småningom försvinna i nordöstlig riktning.

På måndagsmorgonen gick hans fru till ortstidningen, Smålands Dagblad, och berättade vad familjen varit med om. Man ville skriva om händelsen, men Lang menade att ingen skulle tro på historien varför den heller inte publicerades.

— Det var klart väder och vindstilla. Temperaturen var omkring +15 grader och observationstiden totalt 15 minuter. Föremålet passerade bakom träd och ett hus, och det är svårt att säga exakt hur stort det var. Jag kände mig på något sätt magnetisk, säger Lang till sist.

(Ifyllt frågeformulär, telefonintervju)

JONZON

MONSTER HÖLL HEL USA- BYGD I SKRÄCK UNDER TRE VECKOR

Roachdale med 900 invånare ligger i Indiana omkring 60 km väster om Indianapolis. I denna lilla ort hände första veckan i augusti 1972 underliga — och kusliga — saker. Ännu vet ingen om det var djur eller människa, som under några veckor hem-sökte ett par lantgårdar i trakten.

Fru Lou Rogers hade tillsammans med sin lille son Keith gått ut på gårdsplanen för att veva upp rutorna på den husvagn som stod parkerad utanför huset. Vädret var dåligt, och det började regna. Medan hon stod där vid husvagnen hörde hon ett ljud som hon inte kände igen. Det kom bakifrån och liknade mest ett dovt råmande. Hon lyssnade igen men avfärdade upplevelsen med att man på landet kan få höra alla möjliga slags ljud. Men då hördes det på nytt, och Keith blev rädd. Det lät nu mer mänskligt än djuriskt. Fru Rogers tyckte sig känna ett flåsande i nacken. Hon tittade åt alla håll men kunde inte upptäcka något. Hon skyndade hastigt in i huset med sin son.

En och en halv timme tidigare samma kväll hade en av hennes yngre bröder bosatt i Ladoga, Indiana, sett vad han trodde var ett flygplan som störtade och exploderade. Det föremål han såg svävade över ett majsält, som skilde Randy och Lou Rogers gård från grannens. Föremålet exploderade utan knall. Det som sedan utspelades i och i närheten av detta majsält skulle halvt skräm-ma livet ur folk i Roachdale och få dem att tro, att jordens sista tider var i antågande.

Under de följande nätterna hörde fru Rogers underliga ljud från gårdsplanen. Det verkade, som om någon klampade omkring därute och slog i väggar och fönsterbräden. Oväsensdet tilltog för var natt i styrka.

Fru Rogers såg också vid flera tillfällen en varelse, som hon beskrev som enormt bredaxlad, omkring 180 cm lång, och som regelbundet uppenbarade sig mellan kl 10 och 11.30 på kvällen. Hon kunde känna på sig, att han skulle infinna sig — det var helt enkelt en känsla som växte sig starkare och starkare, strax innan oväsensdet började. Detta upprepades varje kväll under tre veckors tid. En annan sak som inte undgick gårdens folk: den okända varelsen spred en fruktansvärd stank omkring sig.

Monstret sågs endast i skymning och mörker, men Rogers kunde i alla fall iaktta att det var hårigt och svart till färgen. En gång när fru Rogers stod och diskade såg hon det stå utanför köks-fönstret. Det liknade en gorilla, stod upprätt men sprang på alla fyra. Ibland satte hon ut matavfall, som försvann.

Familjen fann aldrig några spår efter varelsen, som visserligen sprang och hoppade men ändå inte tycktes röra vid marken. Ibland verkade det till och med genomskinligt.

Under de följande tre veckorna rapporterade flera Roachdale-familjer att de sett varelsen. De kunde omöjligen ta saken lika lugnt som Rogers. Atminstone ett trettital människor uppgav att de sett monstret och att det rörde sig som en väldig, gorillalik-nande typ med glimmande ögon. Skogvaktaren William Woodall i Crawfordsville förhörde flera av vittnena till händelsen.

Den mest upseendeväckande rapporten kom från Carter Brundines farm. Där blev man av med 110 av 200 kycklingar. Det var den skräckinjagande inkräktaren, som lagt beslag på dem. Den 29 augusti såg Carter och hans farbror Bill resterna av 60 kycklingar ligga längs vägen till höns huset. Det fanns ingenting som tydde på att kycklingtjuven ätit av sitt byte. Han hade bara slitit dem i stycken.

Familjen Brundine upptäckte också, att marodören skövlat deras tomat- och gurkskörd, som de lagt i hinkar för att sedan ge åt grisarna. Hundarna på gården visade inga blodfläckar och måste anses oskyldiga till massakern på kycklingarna.

Den ilsknaste av hundarna betedde sig ovanligt och oroligt: han var så skräm-d, att han låg och tryckte mot väggen, och den andra hunden lämnade inte ens köjan.

Monstret sågs också i dörröppningen till ett höns hus. Dörren som hade måtten 180 cm x 240 cm fylldes ut helt och hållet av den väldiga varelsen. Han föreföll att sakna hals och liknade en gorilla eller orangutang med långt brunaktigt/rostfärgat hår. Varelsen utstötte ett stönande eller gurglande läte.

Carter och Herman Brundine sprang efter monstret, då det gav sig iväg. Både Carter och en bror till honom sköt efter varelsen, då den befann sig på omkring 30 m avstånd.

— Jag måste ha träffat den, sade en av männen. Jag har skjutit flera kaniner på det avståndet. Men monstret flydde obekymrat vidare utan tecken på att ha blivit sårat av kulorna. Det gav heller inga ljud ifrån sig och sprang utan att lämna spår efter sig i marken.

I slutet av tredje veckan mattades rädslan av, och varelsen tycktes ha försvunnit. Men i mitten av september kom rapporter om att ett monster som beskrevs vara tre meter långt och täckt med hår hade setts av flera personer i ett glest befolkat skogsområde i Park Fountain norr om Roachdale. Man antog, att det hade slagit en gris och två hundar.

Under sommaren 1972 sågs liknande varelsor i Louisiana, Missouri, i Illinois och Ohio m fl ställen. Det finns skäl att anta, att dessa härbeklädda monster har något att göra med UFOs. Säkert är i varje fall, att de och UFOs har en benägenhet att uppträda samtidigt.

(Källa: Flying Saucer Review, nr 3, 1974. Jerome Clark: Anthropoid and UFO in Indiana.) Övers.: **Olle Öhman**

ADAMSKIS TEFAT AVSLÖJAT IGEN

George Adamskis internationellt kända fotografi av ett flygande tefat har nu avslöjats för tredje gången. Ett tag ansågs det vara en äggkläckningsmaskin, men formen stämde inte riktigt i detalj.

Förra året hävdade den kände rymdjournalisten Eugen Semitjov bestämt att det rörde sig om en gammal tysk gaslampa. Nu kommer den tredje förklaringen och den går ut på att det är överdelen till en läskedryckskylare som Adamski har fotograferat.

Skillnaden nu är att det denna gång är seriösa ufologer som kommer med avslöjandet. Det är Richard Lawrence och Ken Rogers, sekreterare resp. ordförande i BUFO, det brittiska sällskapet för studier av UFO, som nu anser sig ha bevis.

Rogers fick tipset av ägaren till en italiensk restaurang i London. Restaurangmannen menade att överdelen på en gammal kylapparat för läskedrycker, som stått i restaurangen sedan 1950-talet, var påfallande lik Adamskis fotografi.

Och visst finns det en slående likhet.

Nu får vi bara hoppas att kollegerna i England lyckas föra i bevis att just denna engelsktillverkade läskedryckskyl även exporterades till USA. Vad som ligger Adamski i fatet är att han drev en cafeteria vid Mount Palomars sluttning och råkade saluföra just kylda läskedrycker.

Medan vi väntar på detta, eller kanske en fjärde förklaring, skall vi för att inte verka ligga efter internationellt sett, avslöja följande att — det "moderskepp" som Adamski fotograferade genom ett teleskop när det svävade över en bergstopp, är en ljuddämpare till en motorcykel! Likheten är förbluffande. Tipset har jag fått av en gammal kompis som var hängiven skinnknutte under 1950-talet...

Men skämt åsido så vill jag här påstå att den filosofi som Adamski förespråkade den var det inget skumt med.

Foto: Ekopress

Thorvald Berthelsen

FACIT AV INTERNATIONELL KONGRESS: UFO-ORGANISATIONER SAMORDNAS

Omkring 350 delegater samlades i månadsskiftet oktober-november i år i Fort Smith, Arkansas, USA, till vad som officiellt benämndes som världens första "seriösa" internationella UFO-konferens. Det var också för första gången som vid en sådan kongress regeringsrepresentanter officiellt deltog i överläggningarna. Möjligen indikerar även detta den kursändring i myndigheternas inställning som kunnat märkas från andra områden och sammanhang under 1975.

Kongressen bevakades av internationell press och etermedia. De referat som veckan efter, via telegrambyråerna, nått ut är kortfattade och i vissa fall rätt tendentiösa. Det sistnämnda framgår av ordvändningar som ska försvara myndigheternas hittills förda politik med avseende på förnekande av fakta.

Det rapporteras att USAs försvarsdepartement, Pentagon, fick utstå ihärdig kritik för undertryckande av värdefull förstahandsinformation om iakttagelser och närkontakter. Astronomen J Allen Hynek, verksam vid Northwestern University, välkänd för oss som skicklig och oförtröttelig expert på UFO-problematiken, (han är just nu aktuell igen även med sin senaste bok "THE UFO EXPERIENCE") anklagade flygvapnet för en systematisk bortförklaring som går ut på att i varje enskilt fall ihärdigt påstå att varje iakttagelse av UFO:n alltid är endera ett vanligt flygplan eller en ballong eller också något naturfenomen. Allt för att fabricera en statistik med vilken man ska kunna visa på ett försvinnande litet antal oförklarliga fall.

Inga bevis?

De blaserade, indifferent, eller rent negativt skeptiska rapporterna rapporterade inga sensationella avslöjanden eller internationella skandaler från kongressdagarna. Uppenbarligen framlades bevis om iakttagelser och närkontakter — men det materialet vidarebefordrades inte genom de sedvanliga kanalerna. Vi får avvakta besked från våra kontakter däröver. Sannolikt begriper sig dessa notisjägare inte på att utvärdera det presenterade materialet.

Huruvida närvaron av officiella observatörer från flygvapnet och från NADC (USAs försvarskommando) markerar en genuin ändring i ståndpunkt eller utgör ett led i dimläggnings- och desinformationstaktiken, återstår att se. Det är troligt att olika myndigheter starkt förnummit den misstro som allmänheten gett uttryck för och inför den allt kärvare kritik som myndigheternas agerande gett upphov till.

Fiskaren Charles Hickson berättade för deltagarna om sitt "tillfångatagande" under en kortare tid och vistelse ombord på en rymdfarkost vilken landade i närheten av Pascagoula i Mississippi 1973. Det påstås att Hickson, före sitt anförande, skulle ha

KIDNAPPADES AV UFO

Just i pressläggningen når oss uppgiften att sex amerikanska skogsarbetare skall testas med lögn-detektorer sedan de påstått att en sjunde kollega till dem har försvunnit efter att ha slagits av en blå stråle från ett UFO.

Männen arbetar i Apache-skogen nära Heber i Arizona. De har berättat att de körde hemåt i skymningen den 29 oktober då de såg något som liknade ett flygande tefat kretsa ovanför vägen framför dem. 22-årige Travis Walton hoppade ur bilen och sprang fram för att titta närmare på föremålet. Då träffades han av en stråle och föll till marken.

Männen blev så rädda att de körde sin väg och lät Walton ligga kvar, säger sheriffen Marvin Gillespie. När de kom tillbaka någon kvart senare var både Walton och tefatet borta.

Polisen letade förgäves efter Walton påföljande dag. Inte heller under veckoslutet hittade man några spår av honom.

Sheriff Gillespie, som talade om för pressen att de sex skall testas med lögn-detektorer sade:

— Jag är inte helt övertygad om att de kan ha hittat på historien.

Vi hoppas kunna presentera en utförlig dokumentation om fallet i UFO-Information under 1976.

KOSMISKA FANTASIER Nr. 1

(Cosmic Fantasy Nr. 1)

AVSLAPPNINGS OCH MEDITATIONSMUSIK

(Music for relaxation and meditation)

KOMPOSITÖR OCH PIANOSPEL:

JAN SANDELL, SWEDEN

(Composer and piano soloist:)

Härmed beställs st. LP skivor

(I will order st. LP skivor

Pris per st. 25:— svenska kr.

Price per st. 25:— swedish kr.

FRAKTFRITT VID ORDER AV 3 st.

Free freight order of 3 st.

Sändes per postförskott.

Delivery cash on delivery.

KOSMOS

Box 9315, 541 03 Skövde 3

lovat någon att underkasta sig förhör med polygraph, dvs lögn-detektor, men att han efteråt avböjt.

Samordning

Ett viktigt steg i riktning mot en effektivare resursanvändning utgör ett av de väsentligaste resultaten av kongressen. De nu i viss mån inbördes rivaliserande, och i vart fall inte koordinerade, stora UFO-undersökningsorganisationerna såsom MUTUAL UFO NETWORK (MUFON), AERIAL PHENOMENA RESEARCH ORGANISATION (APRO) och NATIONAL INVESTIGATIONS COMMITTEE ON AERIAL PHENOMENA (NICAP) samordnar från och med nu sina aktiviteter, koordinerar utbytet sinsemellan av information samt ger HYNK's nya CENTER FOR UFO STUDIES i Evanston, Illinois, USA, i uppdrag att fungera som en världsomspännande databank.

Den oförtröttelige Hynk synes vara mannen att motsvara de högt ställda förväntningarna men också äran av uppdraget som anförtrötts honom.

Hynk gjorde ett uttalande om att det redan alltför mycket spjölts tid på att övertyga skeptiker och ignoranter av diverse snitt om UFO-fenomenets verklighet.

Han sade bl a:

— Vi slutar nu upp med att argumentera om att ägg finns. Nu sätter vi i stället i gång med att laga till omeletten!

Thomas u. Orr

ÅGESTAVERKEN FICK NATTBESÖK AV FLERA UFO:S

Är kärnkraftsverken av särskilt intresse för besökare utifrån rymden? ja den frågan ställer sig familjen Edholm m fl efter att sett en nattlig uppvisning i den högre flygkonsten av olika föremål över värmekraftverket i Ågesta.

Det var tisdagen den 18 mars 1975, som familjen Edholm såg de mystiska luftfenomenen över Ågesta värmekraftverk. Husets dotter kom strax efter kl 20 inrusande och ropade till sin far, att det var något konstigt över kraftverket i Ågesta. Då Edholm kom ut, såg han ett blåvitt ljus över Ågesta värmekraftverk. Han kunde inte se några detaljer utan endast det blåvita skenet. Han bad sin son gå in efter kikaren för att han bättre skulle kunna se.

Under tiden han väntade på kikaren, kom ytterligare fyra föremål till platsen och cirklade runt det första större föremålet. Med kikaren kunde han nu iaktta föremålen tydligare.

Det första och större föremålet hade formen av en cigarr, kanske något tjockare på mitten. Runt "cigarren" fanns många ljuspunkter, vilka utan kikare såg ut som ett enda ljus. Formen på de fyra mindre ljusen gick inte att avgöra, de såg helt enkelt bara ut som ljuspunkter.

Föremålen, som stod stilla över värmekraftverket, började så småningom förflytta sig i sydostlig riktning, och när de var nästan mitt framför familjen Edholm såg han, att det större, cigarrliknande föremålet hade ett fast ljus rakt ovanför sig. Det såg ut att sitta på en mast eller liknande. Inga ljud hördes under observationen. Sedan försvann plötsligt de fyra små föremålen. Edholm säger, att efter två av dem syntes något slags rökpuffar. Även det stora föremålet försvann mycket fort, c:a fem minuter senare.

Jonzon

USA-POLIS HAR FÅTT HET LINJE TILL VETENSKAPLIGT UFO-CENTER

Dr J. Allen Hynek: — Nu kanske polisen kan hjälpa till att lösa ett av alla tiders största mysterier — nämligen UFO-gåtan.

Det är naturligt för polisen att lösa mysterier. Nu kanske polisen kan hjälpa till att lösa det som kan vara ett av alla tiders största mysterier nämligen gåtan med de "inte identifierade flygande föremålen".

Så heter det inledningsvis i en intressant artikel i FBI:s tidning Law Enforcement Bulletin med titeln The UFO Mystery. Den är skriven av fil dr J Allen Hynek, som är chef för något ganska nytt och fantastiskt, ett vetenskapligt centrum för UFO-studier.

Inte inbillning

Detta UFO-centrum är förlagt till Northfield, Illinois, i USA, och är för folk i allmänhet mycket okänt men omspanner många länder. Det är vetenskapsmän av alla slag över hela världen som antligen funnit att här är det inte fråga om människornas överhettade inbillning utan något som verkligen måste undersökas. Och i det arbetet krävs hjälp av polisen.

Sedan många år tillbaka har, heter det i artikeln, människor som sett UFO:s i första hand vänt sig till polisen med sina iakttagelser.

I många fall har polismän själva varit vittnena när det gäller sådana här iakttagelser. De har alltså personlig erfarenhet många av dem. Särskilt var det fallet under 1973 i USA, då inte bara massor av "gräsrötter" utan också ett stort antal polismän såg UFO:s.

Börjat vakna

Hynek ger en lång rad bevis för den saken. Han anser dem inte vara någon specifikt amerikansk företeelse. Liknande rapporter finns från en lång rad länder runt om i världen. Trots det, säger Hynek, har det här med UFO:s i långliga tider omgärdats av löjets skimmer. I årtal har vi gjort narr av UFO:s och av människor som påstått sig ha sett sådana. Men nu, efter att nära ett kvarts sekel bara ha skrattat bort allt det här och kallat det hela för överhettad inbillning, har den vetenskapliga världen så sakta börjat vakna och inse att någonting verkligen pågår. Vetenskapsmännen och polisen står inför ett gemensamt problem, liksom de gjort så många gånger förut.

Enda forum ...

Uppvaknandet resulterade i att ett stort antal vetenskapsmän slöt sig samman och bildade "the Center for UFO Studies". Det var tydligen på hög tid för i slutet av 1973, inte långt efter det UFO-centret bildats, upplevde amerikanerna en formlig våg av UFO-rapporter. Det innebar en mängd merarbete för polisen eftersom den egentligen var det enda forum iakttagare haft att vända sig till med sina berättelser.

UFO-centret fick alltså enligt dr Hynek snabbt kött på benen". Centret arbetar så att man installerat en tullfri "het" telefonlinje

till UFO Center, som är bemannad dygnet runt. Så fort någon lämnar en rapport om UFO-iakttagelser förmedlas den via den heta linjen till UFO-centret av polisen. Ty det är av praktiska skäl endast polisen som har tillgång till den här telefonservicen.

Polisen har också av UFO-Center utarbetade formulär som fylls i av den som gjort iakttagelser. Formulären vidarebefordras sedan till UFO Center. Där tacklar man varje enskilt fall efter angelägenhetsgrad. Oftast gäller det att nå snabb personkontakt med vittnen och få deras berättelser väl genomgångna innan en nyfiken omgivning gör att perspektivet förlorats.

Säkra platsen

Inte sällan gäller det för polisen att rycka ut och spärra av ett område där det finns olika slag av tecken på att något skett. Här arbetar polisen efter samma metod som när det gäller att säkra en brottsplats. Ofta har man tidigare fått sådana här platser förstörda av nyfikna och souvenirjägare.

UFO Center har redan en försvarlig mängd rapporter. Men dr Hynek är helt övertygad om att det finns en stor inte rapporterad reserv av UFO-iakttagelser. Folk har ofta dragit sig för att tala om sådana av rädsla för att dra löje på sig. Enligt en gallupundersökning 1973 kom man fram till att 15 miljoner amerikaner kan ha sett UFO:s och att 51 procent av dem ansåg att dessa UFO:s var verkliga.

Något att räkna med

Vad än UFO:s kan visa sig vara — besökare från andra världar eller vad ni vill — är siffran 15 miljoner iakttagare något att räkna med, hävdar dr Hynek.

Avslutningsvis säger dr Hynek att det finns olika missuppfattningar när det gäller vilka som ser UFO:s. Det första missförståndet är att det bara skulle vara "stollar" som ser UFO:s. Fakta tyder på motsatsen. Erfarenheten visar nämligen mycket påtagligt att de bästa rapporterna kommer från tekniskt tränade människor — inte minst från polismän.

Inte heller är det människor med överhettad inbillning som ser UFO:s. De skulle i så fall berätta helt andra sorters historier än de som finns på pränt.

Samma mönster

De iakttagelserna har alla samma typ av mönster vilket tyder på att det inte är fråga om ren inbillning.

UFO-rapporterna har kallats "otroliga historier från trovärdiga människor" och det är just vad de är, menar dr Hynek. Det är hans bestämda uppfattning att någonting pågår och man kallar det tills vidare UFO:s eller UFO-fenomen. UFO Center kan med polisens medverkan hjälpa oss att lösa ett av vår tids stora mysterier, hävdar dr Hynek.

Marianne Feuk-Reimertz